

Giới thiệu Con Yêu! Chúng Ta Chạy Trốn Đi

Thể loại: Hiện đại, ngôn tình

Giới thiệu:

1, Thật là xui xẻo!!! Quà nhiên tôi phải xem lịch trước khi ra đường. Gặp hấn ta thật là xúi quẩy. Tôi xụ mặt xuống, tay vung lên, tránh thoát người đàn ông mặc áo sơ mi trắng trước mặt. Cái kẻ này thật là ác mộng của tôi mà!!!

2, Người đàn ông nhìn vào mắt tôi, nghiêm túc lặp lại lời nói vừa rồi:

- Tôi nói, tôi chịu trách nhiệm chuyện hôm trước tôi đã làm với em. Tôi xin lỗi. Chúng ta kết hôn đi.

3, - Em định ăn xong rồi xách đai quần chạy?

- Anh thật không biết xấu hổ, tôi quen anh sao? Tôi không hiểu anh nói chuyện gì?

- Không quen? Vậy em trả lại nọ hôn đầu cho tôi, trả lại đời trai cho tôi?

4, - Con yêu! Chúng ta chạy trốn đi!

Bạn đang đọc truyện *Con Yêu! Chúng Ta Chạy Trốn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Tôi vừa bước chân tới cổng trường, nhìn thấy bóng dáng thấp thoáng của con bạn thân thì mừng rỡ. Tôi giơ tay lên, miệng chuẩn bị toét tới tận mang tai kêu con nhóc thì bị một cánh tay mạnh mẽ lôi tuột vào một góc khuất của cổng trường. Tôi trợn mắt lên nhìn kẻ đầu sỏ cắt ngang sự vui vẻ của tôi.

- Anh làm gì? Có chấp mặt thì cũng đừng để điện giật đến tôi. Tránh xa tôi ra, tôi có quen biết anh đâu.

Mặt tôi xụ xuống, cánh tay vung lên thoát khỏi tay anh ta, môi tôi mím chặt nhìn chằm chằm người đàn ông mặc sơ mi trắng trước mặt. Gặp hấn thật đủ xui xẻo mà, hôm nay tôi ra cửa không xem hoàng lịch. Cái kẻ trước mắt này là một ác mộng mấy ngày nay của tôi.

Tuần trước chúng tôi vừa thi luận văn tốt nghiệp xong, cả đám sĩ tử thờ phào nhẹ nhõm quyết định đi đập phá một trận ra trò. Một bọn loe ngoe trong lớp quyết định đi du lịch bãi biển ba ngày hai đêm, kết thúc oanh liệt thời sinh viên mải mòng trên ghế nhà trường.

Ài, sau này mới đưa một nơi chả biết đến ngày tháng năm nào mới được gặp lại. Nhưng chính cái quyết định bùng bùng ấy đã mang tai vạ đến cho tôi. Hấn – kẻ làm tôi trốn chui trốn lủi mấy hôm nay, không dám bước ra khỏi cửa- lại đang chềnh ềnh, ngang nhiên đứng trước mặt tôi.

Hôm đó, chúng tôi hứng trí xách ba lô lên vai tiến về vùng đất hứa khám phá những điều mới lạ. Hai ngày đầu đi chơi với lũ bạn vô cùng thuận lợi, chúng tôi dựng lều trại trên bờ biển ca múa, hát hò, nướng đồ ăn.

Dù sao cũng là ngày cuối, chẳng biết là cái tên mắc dịch nào lại đề nghị uống bia rượu để chia tay. Cả một đám thư sinh vừa trải qua cuộc vật lộn với sách vở được thả lỏng, tên nào tên đấy như một con thiêu thân lao vào bia rượu đến say mềm. Mấy đứa con gái chúng tôi được chúng nó ưu tiên uống rượu trái cây. Nhưng ai có thể nói cho tôi biết: Rượu gì uống không say?

Sau khi dọn một đám về khách sạn rồi, một mình tôi quay lại cày cuốc với đám lều trại thì đầu óc cũng đã mông lung. Tôi cố gắng làm mình tỉnh táo chút, dọn dẹp xong xuôi, chân cũng đã lão đảo đi về khách sạn, vừa đi trong lòng tôi còn nằng nặc đòi tổ tông đứa nào tối nay nhả rượu vào tôi.

Nếu nhớ không nhầm thì thằng Minh - cái thằng bốn năm đại học theo đuổi tôi chẳng được đáp lại ý- cứ cố tình đưa mấy cốc rượu về phía tôi, dưới sự hò hét của một lũ choai choai làm tôi không tự chủ nổi sạch không còn một giọt. Ôi sao lúc đấy nhiệt huyết dâng trào thế, ai đến chị đây cũng chấp hết.

Cái thằng công tử ấy, chẳng biết mẹ nó nghe ở đâu mà bảo tôi với cái thằng bạch kiểm yêu nhau. Vào một ngày trời trong nắng đẹp của năm bốn, mẹ nó bắt ngồi đứng đợi tôi ở trước cổng trường và rất nhẹ nhàng lịch sự mời tôi bước ra khỏi cuộc đời con trai bà.

Chuyện quái gì xảy ra với tôi thế? Sao tôi lại không biết bản thân có người yêu lúc nào vậy? Nhưng tôi biết chính sự cao quý của bà làm tôi cũng rất lễ phép thông báo: Chúng tôi chưa bao giờ ở bên nhau, làm bà cứ yên tâm chuẩn bị thủ tục cho cậu con trai quý hóa đi du học đi. Ban đầu, bà rất ngỡ vực lời tôi nói (chẳng lẽ mặt tôi lại không có bảo hành như vậy), sau nhìn thấy sự chân thành cùng với lời đảm bảo tránh xa con trai bà, mới kết thúc được vụ hiểu lầm này.

Chị đây lời nói ngàn vàng nhé, đã xuất ngôn thì chín con trâu mộng cũng không kéo về được. Chẳng hiểu sao, cậu nhóc trẻ trâu kia lại biết được, chạy tới

xin lỗi tôi rồi rít. Ôi, hải thật, nhưng từ đó cậu cũng không còn bám theo tôi nữa, nhiều lúc cứ nhìn lên tôi, còn tôi á? Cứ bơ đi mà sống thôi người anh em ạ.

A, lạc đề, tôi đang nói đến đoạn về khách sạn nhĩ. Ừ, sau khi tôi về khách sạn, tôi bấm thang máy lên tầng năm về phòng, chắc giờ lữ bạn đưa nào đưa đẩy lẫn kèn ngu hết rồi. Nhìn cửa phòng, lúc này đầu óc tôi cũng quay cuồng lắm rồi, mắt nhũ lại xác nhận số phòng 503 rồi mở cửa. Tôi vươn tay đẩy cửa mở, chắc bọn nó biết tôi về nên để cửa mở, chúng tôi đã ngủ ở đây tối hôm qua. Hai người một phòng, tôi với Thanh Ngọc ở cùng nhau – con bạn thân từ hồi con chấy cắn đôi với nhau. Tính ra tôi với nó chơi thân với nhau cũng được hai mươi một xuân xanh rồi, ha ha, hôm nào phải rú cái con nôi khó hăm dờ ấy làm trận kỷ niệm.

Vào phòng, tôi thấy có bóng người nằm trên giường thì thăm mắng chiến hữu có rượu quên bạn, nó dám để tôi một mình dọn tàn cuộc, còn nó thì nằm trên giường ngáy o o. Đúng là con bạn thân mất dạy mà, mai chị đây sẽ xử mày, hôm nay chị choáng váng tự dưng lại nhìn nó dài người hơn so với mọi ngày chứ. Uống rượu hoa mắt, định vào nhà tắm rửa mặt cho tỉnh táo chút nhưng thôi, bản một đêm cũng chẳng chết được, chị lên giường ngủ một giấc cho đỡ mệt đã.

Tôi bò lên giường nằm cạnh con nhỏ bạn định bụng ngủ, tiện chân co giò đập vào mông con bạn thành công nghe thấy tiếng ưm nhẹ vang lên. Phòng bật điều hòa vừa vắn mát làm tôi mông lung muốn thiếp đi gặp chu công ngay lập tức, bỏ qua giọng ưm trầm thấp của người đàn ông bên cạnh. Đang thiếp đi thì tôi cảm nhận được bên cạnh có động tĩnh, thăm nghĩ chắc con bạn tỉnh dậy khát nước, tôi lật người quay lưng về phía tiếng động đi đánh cờ tiếp với chu công.

Bỗng người tôi bị lật lại, một thân hình dề nặng lên, trên môi bị ai đó bịt kín không phát ra tiếng được. Tôi cuống cuống mở mắt ra, tên khốn nào đang đùa dai vậy, chị đây đang muốn giao chiến sáu trăm hiệp với chu công nhẽ. Đập vào mắt tôi là khuôn mặt của người đàn ông tầm ba mươi tuổi, anh ta đang nhắm chặt mắt dùng môi gặm cắn môi tôi, cái tay không an phận đang sờ mó cơ thể tôi.

Trời ơi! Chuyện quái quỷ gì thế này? Cái người này từ đâu lại chạy tới phòng chúng tôi thế này. Á, tên khốn háo sắc này, hẳn đang gặm xương hay sao thế? Nụ hôn đầu của tôi, má ơi, nụ hôn tôi giữ gìn hai mươi một năm, sao tự dưng lại bị cướp ở đâu gặm thế? Tôi ra sức vùng vẫy, đầu óc tỉnh táo không ít, tuy vẫn còn choáng váng nhưng không khó để nhận ra tình cảnh nguy nan trước mắt. Thấy sự phản kháng của tôi, hắn ta lại dùng tay chặn hai tay tôi lên đỉnh đầu, một tay hắn đang châm lửa trên người tôi.

Chẳng lẽ chị đây phải vĩnh biệt đời thiếu nữ trong hôm nay, chị đây còn chưa kịp có bạn trai đâu. Tên khốn này lại không ngừng chạm vào những chỗ khoái cảm trên người tôi. Hắn vừa vụng về hôn trên môi tôi, không, phải là gặm chứ, lại vừa vụng về cọ sát người vào tôi, hơi thở nam tính lẫn mùi rượu trên người hắn hun tôi muốn ngất. Trời ạ! Không lẽ hắn say rượu loạn tính?

Con bạn thân mắc dịch của tôi đâu rồi? Với công nghệ thông tin phát triển như hiện nay, mặc dù tôi không ăn thịt heo cũng biết heo chạy qua, tình cảnh này thật ngàn cân treo sợi tóc. Ai có thể cứu vớt tôi ra khỏi tình cảnh này với?

Mặc cho lời cầu nguyện đang thét gào trong lòng tôi, người đàn ông phía trên cũng không buông tha cho tôi. Chỉ một lúc cơ thể không mảnh vải của chúng tôi đã thẳng thân gặp nhau, dưới tác dụng của rượu cùng khoái cảm xa lạ khiến tôi không thể kiềm chế bản thân được nữa. Người đàn ông này chắc cũng là lần đầu cùng phụ nữ nên vụng về luống cuống, ngoại trừ ghì chặt cổ châm lửa thì hắn ta cũng không biết nên làm gì tiếp theo. Nếu đảng nào cũng tránh không thoát thì chị đây cũng phải hưởng thụ cho biết, chị không thể để lần đầu tiên của mình mất đi trong sự mông lung thế được. Coi như lần này chị bị chó cắn vậy, chị nhịn.

Dưới sự thông suốt của tôi, nên cuộc chiến nhanh chóng đi vào gay cấn.. (lược bỏ n từ mặc sức độc giả tưởng tượng)

Chuyện cho tới bây giờ tôi cũng chẳng dám trách móc ai, tôi cam chịu hậu quả. Sau mấy tiếng kịch liệt, nhờ vào sự vận động mà bao nhiêu rượu trái cây cũng đi theo lần đầu tiên của tôi, tôi dần tỉnh táo lại.

Lúc này tôi cố gắng đẩy người đàn ông đang nằm bẹp dí trên người tôi xuống, vừa này đầu óc mơ hồ nên không nhìn kỹ anh ta. Ồ, người đàn ông này cũng được coi là soái ca: Sống mũi cao thẳng tắp, hàng mi dài đậm, làn da bánh mật chứ không phải bạch kim, các nét trên mặt thật sắc nét, hải hòa. Dù gì cũng bị chó cắn, ít ra cũng bị con chó đẹp cắn, nghĩ như thế trong lòng tôi cân bằng không ít.

Nhưng sao anh ta nóng thế nhĩ? Không phải phát sốt đi? Nhưng kệ thôi, ai bảo hắn lại là người đàn ông cướp đi lần đầu tiên của tôi, tôi đã khoan nhượng không cảm dao đâm hấn là tốt lắm rồi. Với kinh nghiệm chinh chiến bằng không của tôi suy đoán tên này là một xử nam, còn là một lão xử nam – cây vụn tuế không nở hoa nữa (mà thôi bây giờ lão cũng nở hoa rồi). Thôi lấy nhan sắc và lần đầu của hắn, tôi cũng bình tĩnh tiếp nhận sự thật thành phụ nữ.

Trong lúc này, tôi mới theo ánh đèn mờ trong phòng đánh giá lại căn phòng đánh mất thời thiếu nữ của mình. Tôi giật mình vì phát hiện trong phòng bày biện đồ vật giống phòng của mình, không lấy gì làm lạ vì đây là phòng khách sạn, họ thường trang trí giống nhau. Điều khác nhau duy nhất ở trong phòng chính là cái tủ quần áo, bên phòng này là màu xanh dương chứ không phải màu trắng giống phòng của tôi. Như vậy người đẩy tôi vào tình cảnh khó xử này chính là tôi rồi, chẳng thể đổ lỗi tại ai, là chính bản thân tôi đi vào dăng bản thân cho chó.

Tôi thở dài thườn thượt, cổ nâng cơ thể đau nhức đứng lên, khó khăn mặc quần áo vào, tôi ngược nhìn lên nhìn đồng hồ treo tường, bây giờ là ba giờ sáng, các bạn tôi giờ khắc này chắc còn say ngủ. Tôi nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng, ngược mắt nhìn số phòng, ôi 505, sát cạnh phòng tôi phòng 503.

Bạn đang đọc truyện *Con Yêu! Chúng Ta Chạy Trốn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2

Tôi đưa tay đẩy nhẹ, cửa phòng hé mở, tôi dò cổ vào tìm bóng dáng của con bạn thân, lần này xác nhận chuẩn con bạn thân đang nằm dạng hai chân trên giường tôi mới vào phòng. Tôi nhẹ nhàng đi về phía tủ quần áo, lấy một bộ quần áo mang vào nhà tắm, tôi cần tắm rửa sạch sẽ. Vặn nước ấm vào bồn, cố lê lét tắm thân như bị nghiền nát ngồi vào ki cọ. Trong lòng sóng to gió lớn giấu lại mọi chuyện xảy ra hôm nay, tôi cứ ngáy ngốc ngồi trong nhà tắm đến khi nghe thấy tiếng roi bạch xuống đất của con bạn thân.

Nhanh chóng mặc vào quần áo đi ra ngoài, tôi thấy con bạn thân vẫn nằm quay đơ trên mặt đất không nhúc nhích, lúc này có ai vác nó ra sông ném chắt nó cũng không tỉnh. Nhưng bản thân tôi hôm nay cũng chẳng có sức vác nó lên giường nữa, tôi cố sức lay động cho nó dậy, rồi lên giường ngủ.

Nằm trên giường, mặc dù tôi rất mệt vậy mà tôi không thể ngủ được. Lúc nãy xảy ra chuyện, trong lòng tự an ủi bản thân là cầu cứu nhưng xảy ra chuyện lớn như vậy tôi làm sao có thể bình tĩnh được. Cần phải suy nghĩ nên làm gì sáng mai. Trời vừa tờ mờ sáng, tôi nhanh chóng thu dọn đồ vật bất chuyển xe đầu tiên về nhà, lúc đi không quên nhắn tin lại cho con bạn thân. Tôi phải đi sớm để tránh gặp mặt tên cầu kia.

Đến giữa trưa tôi về tới nhà, cả nhà tôi không ai ở nhà. May quá, bố mẹ vẫn đi làm trưa không về, em tôi chắc lại chạy sang nhà bà nội ăn cơm chục rồi. Vừa kéo cái vali vào phòng thì điện thoại tôi vang lên, nhìn vào màn hình thấy hiện tên Ngọc Hâm, tôi nhanh chóng bắt máy. Chưa kịp áp vào tai thì giọng the thé, đĩnh tai như óc hét lên khiến tôi nhanh chóng để điện thoại cách xa:

- Con kia, mày chạy lấy người khi nào thế? Có chuyện gì mà mày bỏ mặc cái quần nói khổ xinh đẹp, âm áp như tao ở lại vùng thơ mộng thế này? Mày mà không khai báo rõ ràng, đại ca đây sẽ không tha cho đâu. Nói! Chạy theo thằng nào?

- Ái, ái, đại ca thương tình, em có nỗi khổ khó nói nên đành tạm chạy lấy người trước đại ca nãy tiếng. Trước khi ra khỏi phòng, em có gọi đại ca nhưng mà đại ca tỷ thí cờ với chu công say quá nên quên mất em. Em chỉ có mỗi đại ca thôi. Em còn tặng lại bàn chân trên mông đại ca đấy ạ.

Hai đứa dờ hâm chúng tôi nói chuyện khiến tâm trạng tôi không còn nặng nề như lúc sáng nữa. Tôi nghe con bạn thao thao bất tuyệt thì nó dội cho tôi quả bom không dự báo.

- Em yêu, hôm qua em đánh rơi Thẻ sinh viên. Sáng nay, đại ca đã cầm lại từ soái ca cạnh phòng. Chắc tên đó nhìn ảnh của em trên thẻ bị xiêu xiêu nên đã xin số điện thoại của em. Vì không thể làm hạ giá trị con người của em nên đại ca đã từ chối. Bla. Bla..

Tôi đứng ngây ngốc ở phòng không nhúc nhích không nghe rõ con bạn nói gì. Hân.. Hân lại tìm tôi? Ông trời ơi! Sao con có thể đánh rơi vật quan trọng đó, bằng chứng không thể chối cãi ở phòng hân chứ? Lay phật, phật phù hộ, con không muốn gặp lại kẻ ấy.

- Này.. Này. Con hân, mày có nghe đại ca nói không?

Nói một thôi một hồi thì Ngọc Hâm cũng thấy tôi không phản ứng lại, nó cắt cái giọng the thé nhắc nhở. Tôi phải cố gắng trấn tĩnh bản thân lại.

- Đại ca hết ít thôi, tai em không điếc. Từ nãy giờ em vẫn nghe nè.

- Ủ, đại ca tưởng hồn em đi du lịch roài. Mà này, do lần du lịch này gần ông bà nội đại ca nên ta tốt về thăm ông bà luôn, đại ca hẹn gặp em ở trường vào tuần sau nha. Nhớ đến sớm đấy. Em yêu, lần tới đại ca sẽ mang quà Đà Lạt về cho em. Bye em, moa, moa.

- Bye đại ca, nhớ quà á.

- Ủa, biết rồi, nhắc chi.

Tôi tắt điện thoại xách cái vali cho vào xó, không có tâm trạng soạn đồ. Tôi xuống bếp pha tạm gói mì tôm ăn, tiện thể gọi điện thông báo đã về nhà cho ba mẹ. Xong xuôi lên phòng ngủ một giấc lấy lại thể lực.

Đến gần tối, tôi mơ màng tỉnh, cảm thấy có ai đó đang đặt tay sờ trán mình, mắt lạng trữu nhìn hình bóng người ngồi bên cạnh mình mơ hồ.

- Mẹ?

- Con tỉnh. Sao đi chơi về lại bị sốt thế này. Nằm im đi, mẹ sai thằng Nguyên mua cháo cho con rồi, lát ăn xong còn uống thuốc. Lớn rồi cũng không biết chăm sóc bản thân gì cả.

Tôi mơ màng nghe mẹ căn nhắc, thật là không còn sức để nói gì với mẹ nữa. Tôi không thể để ba mẹ biết chuyện này được, ba mẹ đã đủ vất vả lắm rồi.

Lấy lí do bị ốm, tôi nằm bẹp dí trong phòng gặm nhắm lỗi lầm do tôi gây lên. Tôi còn có ý ít gặp người trong nhà, mỗi lần nhìn ánh mắt họ tôi lại thấy hổ thẹn. Các bạn ý ít gọi tôi nhưng đều bị từ chối không thương tiếc, tôi phải ở nhà chữa trị vết thương đây.

Một phần nữa, tôi lo lắng người đàn ông kia đến tìm, nên trốn tránh không muốn ra khỏi nhà. Nhìn thấy hân như nhìn thấy tội lỗi của tôi vậy. May thay, hân cũng không biết địa chỉ nhà tôi, với lại trời đất bao la, cả đời này có lẽ tôi cũng sẽ không gặp lại hân. Biết đâu trong lòng hân còn mừng rỡ ăn được tôi lại không phải chịu trách nhiệm ý chứ.

Sau bao ngày tự dày vò, cuối cùng tôi cũng tự thoát khỏi không gian phong bế bản thân. Hôm nay, tôi đến lấy giấy giới thiệu tốt nghiệp để chuẩn bị đi xin việc. Chúng tôi đã hẹn ước ở sân trường gặp mặt thể mà lại bị hấn xuất hiện.

- Chúng ta nói chuyện một chút.

Hắn trầm âm nói nhẹ với tôi, biểu tình nghiêm túc, mắt tôi mở to nhìn kẻ trước mặt. Tôi thì có chuyện gì để nói với hắn chứ? Tôi trốn hắn còn không kịp ý. Trừ chuyện phát sinh ngoài ý muốn ra, tôi chẳng có gì liên quan đến hắn cả, mà chuyện kia tôi hận không thể tự tát chết chính mình đây này. Thất sách nhất chính là hôm nay tôi đến trường không đeo khẩu trang. Sao mắt chó của anh ta tinh thế, có mỗi cái ảnh bé tý ở thẻ sinh viên mà hắn nhận ra tôi. Tôi vuốt vuốt lại mặt, chẳng lẽ mình không thay đổi gì so với mấy năm trước? Không thể nào, bốn năm rồi cơ mà.

- Xin lỗi, tôi không quen nói chuyện với người xa lạ. Anh tránh ra.

Tôi lách người sang bên phải anh ta, định bước nhanh về phía trường, tôi phải tránh xa kẻ này ra càng nhanh càng tốt. Cánh tay tôi lại bị giữ lại, tôi nghe thấy người đàn ông bên cạnh lên tiếng.

- Tôi sẽ chịu trách nhiệm. Tôi sẽ cưới em.

- Gì?

Tôi bật thốt lên, mạnh mẽ quay đầu nhìn người bên cạnh, ngạc nhiên quên cả giải phóng cánh tay mình. Người đàn ông bên cạnh chăm chú nhìn vào mắt tôi, anh ta nghiêm túc lặp lại lần nữa.

- Tôi nói, tôi chịu trách nhiệm chuyện hôm trước tôi đã làm với em. Tôi xin lỗi. Chúng ta kết hôn đi.

- Anh.. anh..

Miệng tôi há to không thể nói hoàn chỉnh một câu. Chuyện quái quỷ gì thế? Mắt to trừng mắt nhỏ một lúc tôi mới phục hồi lại tinh thần. Mặc dù trong trường, tôi cũng là nữ sinh cao ráo, trắng trẻo nhưng để nói là xinh đẹp thì còn cách một đoạn. Nhiều nhất mọi người nhận định tôi chỉ thanh tú thôi, nếu đứng chung một đám nữ sinh thì tôi cũng bị chìm ngấm ý chứ.

Sự thật tuy mắt lòng nhưng tôi cũng biết vị trí tôi đang đứng, vị soái ca này không thể lần đầu gặp tôi đã nhất kiến chung tình dẫn đến muốn kết hôn được. Hắn bảo cưới tôi chỉ vì đã phát sinh chuyện đó?

Á, giờ mới nghĩ ra, tôi đánh mất cái ngân vàng cho một người ngay cả tên tôi còn không biết nhưng bảo tôi lấy hắn, nằm mơ nhá. Đầu óc hắn cũng có bệnh đi, chuyện cả đời người mà hắn nói như chuyện đương nhiên. Tôi còn chưa chơi đủ đâu, tuổi hoa của tôi còn phơi phơi lắm. Ai biết hắn là người thế nào, phải có tật xấu gì thì mới chưa kết hôn chứ, tôi đâu có ngu mà bước vào hố lừa đây.

- Anh có bệnh đi? Tránh xa ra, đừng lay tới tôi. Tôi chưa bị rút não, ai biết anh là kẻ thần kinh nào. Chuyện hôm trước là hôm nào, tôi không hiểu anh nói gì. Xin lỗi bạn tôi đang đợi tôi.

Thôi, ba mươi sáu kế chuồn là thượng sách, tôi phải giả vờ không biết hắn, cứ thoát khỏi nơi này đã. Tôi vung tay thoát khỏi hắn nhưng lần thứ ba hắn kéo lại tôi, tôi nóng nảy dùng tay khác cho hắn một cái tát.

- Bốp

Cả người tôi ngơ ngẩn, à, tôi đánh người rồi? Hắn cũng kinh ngạc nhìn tôi không phản ứng. Tôi nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, lấy tốc độ sét đánh thoát khỏi hắn, vừa chạy còn quay đầu lại xin lỗi.

- Tôi xin lỗi, tôi không cố ý. Vĩnh biệt không hẹn gặp lại.

Tôi chạy nhanh lên không biết phía sau người đàn ông luôn nhìn theo cho tới khi khuất dạng. Anh ta còn mỉm cười nói.

- Em cứ chạy đi, đã là người phụ nữ của tôi rồi, em tưởng chạy thoát được sao?

Lúc này tôi còn không biết bản thân đã tự dâng cho miệng sói. Tôi hí hửng vào gặp lũ bạn, bao nhiêu muộn phiền bị hấn xuất hiện tan biến. Nhìn thấy tôi chạy vào trường, Phan Ngọc nhận ra vậy tôi.

- Thần kinh thô, ở đây

- Hạ Thảo, tụi mình ở đây.

Các bạn học trong lớp cũng rối rít vây tôi, tôi nhanh chóng chạy về phía họ. Được con bạn cho biệt danh "thần kinh thô" là tôi đã vứt chuyện hắn nói lên chín tầng mây, haha có liên quan gì nhau đâu, gió đi qua mà thôi. Cái biệt danh "thần kinh thô" này bị đặt khi tôi từ chối người theo đuổi lần thứ bốn. Ài, mỗi lần nhìn thấy đôi mắt sưng đỏ của Phan Ngọc vì cãi nhau với người yêu là tôi càng quyết tâm ở một mình.

Bạn đang đọc truyện *Con Yêu! Chúng Ta Chạy Trốn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Nói thì là thế, nhưng suốt buổi tụ tập ở trong trường, tôi cứ lo lắng hãi hùng nhìn chung quanh xem có phát hiện bóng dáng hắn không? Không nhìn thấy gì, tôi đưa tay lên vuốt ngực, may quá không có hắn.

- Em yêu, em làm gì có lỗi với đại ca mà thái độ lấm lét thế kia?

- Ai lấm lét, đại ca lấm lét thì có.

Tôi bị giật mình với cái vỗ vai của Phan Ngọc, nhưng vì tình cảm thâm hậu hai mốt năm tôi đã phản pháo lại ngay không cần trải qua đại não. Phan Ngọc ôm vai tôi lắc lắc.

- Đạo này thần kinh thô lạ lắm nha. Đại ca nói này, sao lúc này vào trường em chạy như có ma đuổi ỷ? Từ này tới giờ cứ lấm lét tìm cái gì? Nói, em đã tạo nghiệt gì?

- Em ngoan lắm đại ca, không làm gì, nhất định đại ca nhìn lầm.

Tôi chợt dạ trốn tránh ánh mắt tìm tòi của Phan Ngọc, nhanh chóng chuyển đề tài.

- Quả Đà Lạt của em đâu?

- Yên tâm, để ở nhà, không quên.

Thành công dời đi lực chú ý của Phan Ngọc, tôi thở phào nhẹ nhõm. Lúc này Phan Ngọc đứng lên vỗ ngực tuyên bố với cả lớp.

- Lát nữa lấy giấy xong, tớ bao cả lớp về nhà tớ ăn nem nướng Đà Lạt đủ số.

- Hoan hô..

Lời tuyên bố hùng hồn của Ngọc làm cả lớp bùng nổ hoan hô vui sướng, ui, nhìn chúng nó vây quanh Phan Ngọc kia. Con bạn tôi toét miệng trong sự quan tâm của bọn bạn. Khi sự cuồng nhiệt vì món ăn đã qua, tôi ngồi xích mõng gần con bạn, huych khuych tay nó, hất hàm hỏi. Bạn đang đọc truyện được đăng trên dembuon chấm vn

- Ê, đại ca, hơn sáu mươi mống đấy? Bao nỏi không?

Con bạn vẩy ra điều không sao cả rồi ghé sát cười thần bí nói nhỏ vào tai tôi.

- Bao đủ, lần này ba mẹ tổ chức sinh nhật cho đại ca sớm trước một tuần, hehe, để vĩnh biệt đĩa ăn hại này không còn ăn bám nữa. Chuẩn bị hết cả rồi, ba mẹ hứa hôm nay cho chúng ta mặc sức sử dụng ngôi nhà.

- Ôi, ba mẹ muôn năm, đại ca muôn năm.

Tôi rú lên như bị thần kinh làm cho lũ bạn nhìn vào như quái vật. Đây là tin tức tốt nhất kể từ lần tai nạn tuần trước, phải đưa tin sốt dẻo này cho cả lớp biết mới, nghĩ thế tôi cất cao giọng.

- Cả lớp, hôm nay chúng ta đến nhà Ngọc Hâm ăn sinh nhật, chúng ta được toàn quyền chiếm lĩnh căn cứ, hoan hô..

Tin tức bạo động, cả lớp hoan hô vang một góc sân làm các lớp khác dùng ánh mắt tò mò nhìn chúng tôi. Đến khoảng mười một giờ, chúng tôi đổ bộ về nhà Phan Ngọc đập phá. Sau hôm nay để tập trung đông đủ cả lớp là rất khó, vì thế đĩa nào cũng sung sức hết mức, chúng tôi tổ chức tất cả những trò nào được nghĩ ra.

Sáng hôm sau, cả nhà tôi đang quay quần ăn bữa sáng thì nghe thấy chuông cửa kêu, thằng em tôi nhanh tay nhanh chân chạy đi mở cửa. Lúc đi vào theo sau nó có một người, thằng nhóc tính nghịch nháy mắt với tôi ý tứ: Khách của chị kia? Tôi giật mình nhìn người đàn ông đang đi gần tới phía bàn ăn nhà tôi. Bạn đang đọc truyện được đăng trên dembuon chấm vn

- Con chào cô, chú. Con là Quân Tiểu, bạn của Hạ Thảo. Rất xin lỗi cả nhà vì sự đường đột của con, con có việc tìm Hạ Thảo ạ.

- Ừc

Tôi nuốt vội bánh phở trong miệng, nhanh chóng đứng lên kéo người đàn ông ra cửa trước sự ngỡ ngàng của cả nhà.

- Mọi người cứ ăn, con đi nói chuyện với bạn chút con quay lại ngay.

- Con xin phép.

Quân Tiểu ngoan ngoãn để tôi kéo ra ngoài, tôi đóng cửa vào rồi nghiêng răng nghiêng lợi nhìn người đàn ông này.

- Quân Tiểu đúng không? Tôi không có gì liên quan tới cuộc sống của anh cả. Mời anh hãy có lòng tự trọng một chút, đừng tới làm phiền tôi nữa, đây cũng là nơi anh không nên tới.

- Không liên quan? Em ăn tôi xong rồi định phui mông chạy? Em.

Không để anh ta nói hết câu, tôi nhanh chóng lấy tay bịt miệng Quân Tiểu lại, hoảng loạn kêu:

- Không được nói, không cho phép anh nói.

Quân Tiểu bình tĩnh nhìn tôi mặc cho tay tôi bịt miệng anh ta. Còn tôi chợt dạ nhìn xung quanh, thấy không có ai thì thở phào nhẹ nhõm, đang định mở miệng nói chuyện thì nghe thấy tiếng thằng em nói vọng ra.

- Chị, ba mẹ bảo chị mời bạn chị vào nhà nói chuyện, đứng ngoài nói bị mọi người nhìn sẽ không hay.

Đến nước này, tôi đành mở cửa cho anh ta vào. Lúc này ba mẹ tôi cũng đã ăn xong, thấy chúng tôi đi vào, cả hai đều dùng ánh mắt tìm tôi nhìn. Tôi lảng tránh ánh mắt của họ, Quân Tiểu thông dong bình tĩnh gọi bố mẹ tôi. Bỏ tôi giờ tay ra bắt tay Quân Tiểu mời anh ta ngồi xuống, tôi cũng ngồi xuống cạnh ba mẹ.

- Quân Tiểu phải không? Con ngồi xuống uống nước.

- Dạ, cô chú cứ để con tự nhiên.

Nghe thấy anh bảo tự nhiên, tôi bĩu môi liếc xéo khinh bỉ anh: Da mặt dày. Linh cảm thấy tôi đang liếc xéo, Quân Tiểu nhìn về phía tôi như có điều nói: Anh đang muốn để lại ấn tượng tốt cho bố mẹ vợ tương lai. Á, mắt tôi như muốn bốc lửa, sao tôi lại nhìn hiểu ánh mắt hắn chứ? Fuck, ai là bố mẹ vợ của anh.

Bố tôi nhìn hai đứa đang giao chiến mắt, ông hắng giọng giúp chúng tôi về thực tế.

- Cô chú không biết hai đứa quan hệ thế nào mà sáng sớm cháu đã đến nhà chú.

- Ba, không có quan hệ gì. Anh ta sẽ không đến nhà ta lần nữa.

Nghe ba nói, tôi sốt sắng giải thích, tôi không muốn có liên quan gì tới kẻ trước mặt này. Nghe thấy tôi cắt ngang, ba tôi nhủ lại mảy lại không vui, đang định mở miệng xin lỗi ba thì nghe thấy Quân Tiểu nói: Bạn đang đọc truyện được đăng trên dembuon.com.vn

- Thừa cô chú, cháu là bạn trai của Hạ Thảo, vì chúng cháu có chút hiểu lầm nên cô ấy đang giận cháu ạ. Cháu không liên lạc được với cô ấy nên đành phải tới làm phiền gia đình cô chú.

- Ai hiểu lầm anh, tôi không quen biết anh, mời anh từ nay về sau đừng xuất hiện trước mặt tôi.

Nghe anh nói mà tôi tức nổ đom đóm mắt. A phi, còn bạn trai nữa. Anh ta nói dối không biết ngượng à? Thấy tôi sừng cò lên, bố mẹ tôi đều không vui, bố tôi lần này tức giận thật.

- Hạ Thảo, bố mẹ dạy con ăn nói như vậy à? Con ngoan ngoãn ngồi im đấy, bố không cho phép thì con đừng có nói chuyện.

Sau đó ông quay sang nói với Quân Tiểu.

- Xin lỗi cháu, do hai bác chiều hư con bé quá rồi.

- Không sao bác ạ, đây là lỗi do cháu. Hai bác đừng trách em ý.

Ai cần anh lo chứ? Tôi thầm nghĩ trong lòng. Trong bầu không khí vô cùng ảm áp (ngoại trừ tôi), ba mẹ tôi đã hỏi Quân Tiểu rất nhiều về gia thế, công việc của anh. Nghe anh giới thiệu bố mẹ tôi có vẻ rất hài lòng về anh.

Anh năm nay ba mốt tuổi, trong nhà chỉ có một mình anh, anh không sống cùng ba mẹ mà ở riêng một căn hộ ở Mỹ Đình. Hiện nay anh đang quản lý công ty của gia đình, anh tiếp nhận công ty từ năm hai mươi tuổi, đến năm anh hai mươi lăm tuổi, ba anh đã rút lui hoàn toàn ở công ty, ông bà rủ nhau về Đà Lạt an dưỡng. Do công việc bận rộn nên anh ở ngoài bắc cho thuận lợi, mỗi tháng một lần anh sẽ bay về thăm ba mẹ.

Lần trước gặp tôi là anh quay về thăm, sau đó xuống Nha Trang bàn chuyện làm ăn với đối tác luôn, do quá muộn nên đã thuê phòng nghỉ một đêm.

Vì đến giờ vào làm việc nên ba mẹ tôi nhanh chóng đi, thằng em tôi đã đến nhà bạn nó rồi. Ba mẹ tôi bảo tôi phải bình tĩnh nói chuyện với anh. Ngồi trong phòng khách, tôi thật không muốn nói với anh. Không khí căng ngắc trong chiến tranh mắt to trừng mắt nhỏ của chúng tôi, bây giờ cây kim rơi xuống cũng nghe thấy âm thanh ý chứ.

Tôi nghe thấy anh thở dài, sau đó nghe thấy giọng nói sâu kín của anh.

- Em định ăn xong rồi xách đai quần chạy?
- Anh thật không biết xấu hổ, tôi quen anh sao? Tôi không hiểu anh nói chuyện gì?
- Không quen? Vậy em trả lại nịt hôn đầu cho tôi, trả lại đời trai cho tôi?

Tôi muốn ngắt quá, kiếp trước tôi mắc nợ gì anh ta mà để kiếp này anh ta dây dưa thế chứ?

- Tôi làm gì anh? Tôi có biết anh đâu. Đừng có nói linh tinh.

Nói tới đây tôi cũng thấy chột dạ, ánh mắt lảng tránh nhìn ra sân, nào có đạo lý con trai cứ đi bắt đền con gái thế chứ, rõ ràng người chịu thiệt là tôi mà. Tôi còn nghĩ thoáng không so đo, thế mà tên này lại cứ quẩn riết lấy tôi đòi chịu trách nhiệm chứ. Mãi suy nghĩ tôi không phát hiện Quân Tiểu đã đứng lên khỏi ghế đối diện, anh ta đặt hai tay vào sau lưng ghế của tôi, kẹp chặt tôi vào vòng tay của anh ta. Tôi lúng túng, mặt đỏ lên, tư thế này.. cũng quá mờ ám đi.

- Làm.. Làm gì? Anh đừng quá phận.

Tôi nghiêng răng nhìn kẻ trước mặt, Quân Tiểu dựa quá gần khiến tim tôi đập bình bịch, hơi thở nam tính phả vào mặt tôi. Mắt Quân Tiểu âm u nhìn tôi, tôi thấy trong mắt anh ánh lên đốm lửa khiến tôi sợ hãi.

- Hạ Thảo, đến lúc này rồi em còn chối sao. Anh không ngại trình diễn lại màn của đêm hôm đó.
- Quân Tiểu.. Anh có chuyện từ từ nói. Anh làm tôi sợ.

Thật sự tôi thấy sợ, người đàn ông này khiến tôi rơi vào tình thế lưỡng nan. Quân Tiểu thấy tôi sợ hãi thì quay qua ngồi bên cạnh tôi, anh vươn tay vén mấy sợi tóc rũ trên mặt tôi ra sau tai. Cơ thể tôi cứng đờ vì hành động thân mật bất ngờ của anh. Bạn đang đọc truyện được đăng trên dembuon chấm vn

Vì không nghĩ ảnh hưởng tới việc học, tôi luôn nhắc nhở bản thân không nên có người yêu sớm, chính vì thế, tôi chưa bao giờ có hành động thân mật nào với khác phái. Anh là người đầu tiên đụng chạm vào tôi, điều này làm tôi thấy không được tự nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Con Yêu! Chúng Ta Chạy Trốn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Quân Tiểu thấy vẻ mặt cứng ngắc của tôi thì lại thở dài ôm lấy vai tôi, một tay cầm tay tôi đưa bốn ngón tay. Nhìn hành động tự nhiên của Quân Tiểu như kiểu chúng tôi là một đôi quen nhau lâu lắm rồi mà tôi thấy cách ứng xử. Tôi cố sức rút tay về và ngồi dịch ra cách xa anh một chút, nhận ra hành động của tôi, Quân Tiểu lại càng dùng lực, tôi lại trở về nguyên vị trí mặc anh ta ôm.

- Hạ Thảo, em nói anh phải làm gì để em không trốn anh nữa. Chuyện xảy ra lớn như vậy, em lại tự mình chịu đựng. Nếu anh không phải là người có trách nhiệm thì em định một mình chịu đựng đến bao giờ?

Tôi không biết trả lời anh như thế nào, chẳng lẽ nói vì tự an ủi bản thân mình nên tôi đã coi là bị chó cắn. Nghĩ tới đây, tôi tự rút cổ lại, nếu tôi dám hé răng, tôi chắc chắn mình sẽ bị thâm. Thấy tôi không nói gì Quân Tiểu bắt đầu kể chuyện xảy ra với anh hôm đó.

- Thực ra cũng không có nhiều lời để nói, việc gặp gỡ đối tác làm ăn rồi cùng nhau dùng bữa là chuyện bình thường ở huyện. Điều đáng nói hôm đó chính là đối tác của anh lại dẫn theo con gái, cô này kém anh năm tuổi. Đối tác muốn giao toàn quyền công ty cho con gái nên mới có bữa cơm giao lưu đó. Trong suốt buổi tối đó anh uống rất ít rượu, từa lượm của anh cũng rất khá, anh cảm thấy không ổn lúc anh uống ly rượu cuối sau khi từ nhà về sinh ra. Anh nhanh chóng đứng dậy cáo từ mặc cho sự nín kéo của hai ba con họ. Anh vội vã leo lên taxi, cô gái cũng vội leo lên nhưng anh đẩy cô xuống và giục tài xế chờ anh về. Ngồi trên xe anh cảm thấy choáng váng, trước khi kịp hôn mê anh đưa cho tài xế năm trăm nghìn và nhờ anh ta đưa vào tận phòng khách sạn. Cũng may anh tài xế tốt bụng đưa anh về tận nơi mà không lấy thêm cái gì. Anh không nhớ mình hôn mê bao lâu nhưng lúc nửa đêm anh nhớ mình mang máng tỉnh dậy và trao đời trai cho ai cũng không biết. Sáng hôm sau tỉnh dậy lúc gần mười giờ sáng, đầu anh đau như búa bổ, định thần một lúc anh nhớ ra chuyện đêm qua. Anh vội vàng nhìn quanh phòng tìm kiếm, anh cứ ngỡ là người mây mưa với anh là con gái đối tác nhưng không phải. Anh nhìn chiến trường của hôm qua, trên người anh không mảnh vải, chăn và ga trải giường xô lệch, đặc biệt anh nhìn thấy vết máu trên ga trải giường. Anh giật mình và cố gắng nhớ lại người con gái đã cùng anh, thật khó chịu chính là anh không nhớ gì hết. Sau khi thu dọn lại bản thân, anh bỗng nhìn thấy thẻ sinh viên của anh. Hạ Thảo, em có biết anh tìm em vất vả thế nào không? Bạn đang đọc truyện được đăng trên dembuon chấm vn

Cả người tôi vô cùng cứng ngắc nghe câu chuyện anh nói, tôi ấp úng quay qua chỗ khác không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

- Anh hiểu lầm, có lẽ ai đó đã nhặt được thẻ của tôi rồi định mang trả nhưng nhầm phòng nên..

Nói tới đây tôi hận không dám đầu vào đầu hũ cho rồi, nào có lý do nào còn ngớ ngẩn hơn chứ. Lý do nào không nói lại nói nhằm phòng. Ài, con bạn gọi tôi là "thần kinh thô" cũng đúng.

- Hạ Thảo, em có thể lấy lý do khác được không? Nhưng điều đó cũng chứng tỏ đêm đó chúng ta đã ở bên nhau. Anh.

- Ai ở bên nhau với anh? Người đó chắc chắn không phải tôi.

Nói tới đây tôi đỏ mặt, trong đầu tôi lướt qua một số hình ảnh mà tôi không muốn nhớ. Á mà tôi đỏ mặt làm cái gì giờ này, như thể chẳng khác nào "lạy ông con ở bụi này". Má ơi, quá nguy hiểm mà, phải nhanh chóng đuổi tên sát thần này ra ngoài mới được. Không để tôi phải dẫn đo làm thế nào tống cổ sát thần đi, Quân Tiểu đã nắm lấy tay tôi đưa lên miệng hôn. Tôi giật bản mình đứng lên đẩy anh ta ra, mắt tôi bốc hỏa:

- Quân Tiểu, tôi nể anh hơn tuổi tôi nên còn ngồi đây từ tể với anh. Phien anh đừng làm những động tác khiến tôi không cách nào tôn trọng anh được nữa. Nếu không. Ừm. Buông. Buông.

Không để tôi nói hết, Quân Tiểu lại chặn miệng tôi bằng nụ hôn cầu găm. Tôi vùng vẫy cố tránh thoát anh, tôi càng dùng sức thì anh càng ôm ghì tôi chặt hơn. Một lúc sau anh buông tôi ra, lúc này môi tôi đã bị găm đến sưng vù rồi. Má ơi, cây vạn tuế mới nở hoa không biết hôn.

- Anh có phải đàn ông không hả? Anh hôn như chó găm xương thê?

Kiếp trước tôi chắc hất đồ bát com anh ta đang ăn cho nên kiếp này tôi bị anh ta găm trừ nợ. Vừa nói xong tôi lấy tay bịt mồm mình lại, tôi vừa nói gì thế? Nhìn sắc mặt đen thui của Quân Tiểu tôi không tự giác lùi lại, anh ta đang âm trầm nhìn tôi.

- Em nghi ngờ năng lực đàn ông của anh? Hạ Thảo, đứng trước một người đàn ông mà em có thái độ hoài nghi như thế, em có nghĩ đến hậu quả không?

- Tôi.. Tôi..

Tôi áp ứng, ánh mắt lăm lét nhìn Quân Tiểu. Thật đáng sợ, tôi đã động tới dây thần kinh nào của anh ta rồi? Nhìn thấy tôi sợ hãi cuối cùng Quân Tiểu cũng dịu bớt, anh ta vẫy tay với tôi. Bạn đang đọc truyện được đăng trên dembuon chấm vn

- Lại đây!

Tôi có phải câu đầu mà anh ta vẫy là tới, tôi lại lùi thêm một bước đề phòng nhì lại. Quân Tiểu có vẻ không hài lòng với thái độ của tôi, mày anh ta nhúu lại neho mắt liếc nhìn tôi mỉm cười.

- Nếu em không lại đây, anh sẽ qua chỗ em. Anh sẽ không đảm bảo sẽ làm gì tiếp theo đâu.

Dám uy hiếp tôi, anh ta lại uy hiếp tôi? Anh đúng là ăn gan hùm mặt gấu mới tỏ uy phong trong nhà tôi. Nhưng thôi, địch mạnh ta yếu, giả vờ khúm núm một chút cũng được. Tôi nhanh như chớp ngồi xuống đầu ghế sofa không quên mạnh miệng cảnh cáo.

- Tôi cảnh cáo anh, đây là nhà tôi. Anh hãy tự trọng. Tôi..

- Tự trọng là cái gì khi bạn gái anh luôn muốn chối bỏ trách nhiệm? Cô ấy ăn xong anh đã tính toán xách đai quần chạy.

Quân Tiểu ngồi sát cạnh tôi khiến tôi căng thẳng. Mặt anh dán sát vào mặt tôi, tôi còn nhận ra hơi thở của anh quét qua chóp mũi tôi, chỉ cách một chút như chúng tôi chuẩn bị hôn nhau vậy. Tôi như bị định trụ trước vẻ đẹp trai đàn ông của anh. Quân Tiểu mềm giọng nói với tôi.

- Hạ Thảo, anh chưa từng hôn ai nên anh cũng không biết hôn là gì? Không em dạy anh, dù sao anh cũng chỉ có mỗi em để thực hành thôi.

Vừa nói Quân Tiểu càng tiến sát vào tôi hơn, lúc anh sắp chạm vào tôi thì tiếng chuông điện thoại vang lên. Á, tôi bị làm sao thế? Suýt chút nữa bị sắc quý mê tâm hồn. Tôi đưa tay chống ngực anh lấp bắp.

- Có.. Có điện thoại.. Tôi.. Tôi nghe điện thoại.

Quân Tiểu thở dài, ánh mắt sủng nịnh, tay vuốt đầu tôi ngồi xuống không quên đan tay anh vào tay trái của tôi. Tôi lấy điện thoại ra, rút tay về không được, tôi lườm kẻ tự chủ trương chỉ đổi lại nụ cười mỉm của anh. Nhìn thấy tên hiện trên điện thoại mà tôi không còn hứng thú, vì bên cạnh tôi đang có một bóng đèn.

- A lô, đại ca em nghe.

- Thần kinh thô, sao thế? Ôm à?

Giọng bạn thân chí chóe quan tâm khiến tôi lập tức tỉnh thần.

- Em khỏe, đại ca.

- Giọng mày sao thế? Không ốm mà giọng ừ sùu thế? Có chuyện gì?

- Đại ca, lúc nào em kể cho đại ca nghe, bây giờ em đang bận. Thế nhá, em cúp máy đây.

- Ê, từ từ..

Chẳng để con bạn đưa câu hỏi thêm, tôi cúp máy cái rụp. Đại ca tha tội, bây giờ em chẳng có tâm trạng nào mà nghe đại ca tâm sự cả, em đang bị quấy rối tinh thần chưa giải quyết được đây này. Từ lúc tôi nghe điện thoại Quân Tiểu cứ sờ rồi vuốt ve tay tôi khiến tôi thấy rùng mình. Mới gặp có ba lần mà sao anh ta hành động tự nhiên thân mật thế?

Thấy tôi cúp máy, Quân Tiểu mỉm cười nói với tôi:

- Cô bạn thân của em khó tính thật.

- Ai bảo? Bạn tôi vừa dễ tính, vừa tốt bụng.

Thấy anh chê bạn thân mình tôi phản bác ngay. Con bạn tôi đôi lúc đờ đờ một tý được cái tốt tính và nhiệt tình. Nhớ năm cấp ba, tôi bị ốm, nó đã đèo tôi về nhà còn đập cả con heo đất lấy tiền mua thuốc và thức ăn cho tôi. Lúc đấy ba mẹ tôi đi làm chả ai ở nhà, nó nghỉ học cả buổi chiều chăm tôi ốm. Bạn đang đọc truyện được đăng trên dembuon chấm vn

Có một lần chẳng biết thằng cha nào chia tay người yêu, nó còn tuyên bố theo đuổi tôi khiến con người yêu nó chặn đường đánh ghen. Một mình con bạn thân tôi đánh cho bốn đứa phe bạn te tua, tôi gọi nó là đại ca khi đó. Nó thích vào Bách Khoa nhưng thấy tôi thi Quốc Dân thế là nó tềch nguyện vọng theo tôi luôn.

Phan Ngọc nói tôi thần kinh thô nhưng lắm đào hoa, vạ vào thân lúc nào không biết, nó phải đi theo bảo vệ, đấy làm gì có ai như con bạn thân tôi. Ài, Phan Ngọc trọng tình trọng nghĩa, mạnh mẽ, nhưng cũng lụy tình. Từ ngày nó có người yêu, tôi chẳng đếm được nó khóc bao nhiêu lần nữa, thế mà vẫn không chia tay được, chỉ cần người yêu nó nói nhẹ, xin lỗi vài câu là nó quăng hết lỗi lầm của cậu ta ra sau đầu.

Thấy tôi xù lông, Quân Tiểu lại dịu giọng kể tiếp.

- Em biết không, khi anh tỉnh táo lại, anh đã cảm thấy của em xuống hỏi tiếp tân thì được biết em đã bỏ trốn khi trời vừa rạng sáng.

- Ai bỏ trốn? Tôi có việc gấp cần về nhà.

Tôi chột dạ phản bác, nếu nói buổi sáng đó tôi chạy trốn cũng đúng, nhưng thua người không thua trận, tôi không thể nhận được. Nghe tôi phản bác Quân Tiểu phì cười, anh đưa tay vén cái tóc lác đang rủ xuống má tôi ra sau tai, ánh mắt sùng nịnh nhìn tôi như muốn nhấn chìm tôi vào sự dịu dàng của anh.

Bạn đang đọc truyện *Con Yêu! Chúng Ta Chạy Trốn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

- Em rất thích phản bác anh? Điều đó càng chứng tỏ em chột dạ. Hạ Thảo, anh tìm em rất cực khổ, em có biết không? Lúc cô tiếp tân nói không biết em ở đâu, bắt chuyển xe nào anh đã rất thất vọng. Sau cô ấy nói các bạn em vẫn còn ở lại, người cùng phòng em vẫn chưa chuyển đi làm anh mừng rỡ không thôi. Từ lúc biết em không còn ở khách sạn, anh đã nghĩ em bị sốc nên rất áy náy, anh sợ em không vượt qua được cú sốc này. Cảm thấy gấp gáp cô bạn em nhưng cô bé nhất định không cho anh số điện thoại của em, anh đã theo cô bé này lên Đà Lạt. Tưởng ở đây sẽ được gặp em, nhưng qua tìm hiểu thì bạn em lại chỉ về đây thăm ông bà thôi, anh đã phải ra Hà Nội theo cô bạn em từng ngày chỉ để biết thông tin của em. Đến hôm em đến lấy giấy chứng nhận tốt nghiệp, anh nhìn thấy em là nhận ra ngay. Chuyện sau đó em cũng đã biết rồi đấy.

Tôi ngồi trầm mặc một lúc nghe Quân Tiểu nói, anh ta đúng là người có trách nhiệm nhưng tôi sẽ không phải vì thế sẽ kết hôn với một người mà tôi mới gặp ba lần. Dù sao tôi còn trẻ, tuổi xuân phơi phới tôi đã chơi đủ đâu, và lại tôi cũng muốn độc thân kìa. Ài như cái lão ngồi cạnh, vạn năm xử nam (à không, bây giờ bị tôi phá rồi), chắc không treo cổ được ở thân cây nào nên đến treo thân chỗ tôi. Tôi thờ dài thườn thượt nhìn cây vạn tuế muốn nở hoa bên cạnh.

- Tôi nói này anh Quân Tiểu, với nhan sắc thượng thừa của anh thì tìm bạn gái dạng nào mà không được? Tôi không muốn có bạn trai, đặc biệt mới gặp mặt ba lần, tôi và anh không cùng đẳng cấp và cũng chẳng hiểu gì về nhau. Anh không nên suy nghĩ quá nhiều, giờ là thời đại nào rồi? Tôi không so đo, anh việc gì phải đòi chịu trách nhiệm.

Đang nói tôi chợt suy nghĩ: Có phải anh ta bị bệnh gì không thể nói nên mới bám theo tôi chịu trách nhiệm. Tôi bụm miệng lại thật chặt, mong không tự giác dịch ra xa một chút, ánh mắt càng cảnh giác nhìn Quân Tiểu. Thấy tôi đang nói mà dừng lại còn tránh xa ra, anh ta lại ngồi sát vào rồi cốc trán tôi. Bạn đang đọc truyện được đăng trên dembuon chấm vn

- Suy nghĩ gì? Em bỏ ngay những ý nghĩ vớ vẩn đang ở trong đầu em đi. Nếu em ngại chúng ta gặp nhau quá ít thì từ nay về sau anh sẽ thường xuyên đến gặp em. Nếu muốn đi đâu anh sẽ đưa em đi, chỉ cần em muốn biết gì về anh chúng ta sẽ tìm hiểu, được không? Chuyện chúng ta đi quá giới hạn là lỗi của anh, anh xin lỗi nhưng đó cũng là cơ hội biết nhau của chúng ta, bà xã tương lai à.

- Ai là bà xã anh?

- Em chứ ai.

- Tôi không thèm.

- Hạ Thảo, chúng ta là người của nhau.

- Tôi không phải là người của anh.

- Được, em không phải nhưng anh là người của em rồi. Em không thể phủ nhận em lấy mất đời trai của anh và em phải chịu trách nhiệm về điều đó. À, phải rồi, cả nụ hôn đầu của anh nữa.

- Phi.. Phi.. Phi.. Mỗi mình anh mất à? Tôi cũng mất, tôi đâu có bắt đền anh. Không biết xấu hổ.

Tôi hùng hồn phản bác mà quên mất tôi đã tự chui đầu vô lưới, bao lần phải sạch quan hệ thể mà chính miệng tôi đã thừa nhận. Quân Tiểu thì nhìn tôi với nụ cười đầy ẩn ý, tôi tức nổ đom đóm mắt đứng bật dậy chửi vắn.

- Anh lừa tôi?

Vừa bực mình nói lời, vừa tức bản thân ngu để anh ta xoay vòng, tôi vội lấy cái gối dựa sofa đập liên tiếp vào anh ta, miệng la hét đuổi.

- Anh ra khỏi nhà tôi, từ giờ trở đi đừng xuất hiện trước mặt tôi. Cái vẻ mặt quan tâm của anh là áp lực đối với tôi. Anh đi ra ngay lập tức cho tôi.

Thật không có đứa nào như tôi nói mấy câu đã lộ đuôi chuột, chẳng trách con bạn thân suốt ngày gọi tôi là thần kinh thô. Mới có một tý vắng nó thế mà tự leo lên giường dâng hiến, tôi muốn đâm đầu vào chậu hũ chết đi cho xong. Ế, sao tôi phải chết nhỉ? Tôi mới có hai mươi một xuân xanh, hai tháng nữa mới bước vào hai hai, việc gì tôi phải chết cho phí đời.

Tôi giận tím mặt kẻ đầu sỏ cho nên tôi nhất quyết kéo anh ta ra khỏi nhà tôi. Tôi không muốn gặp anh ta chút nào, vừa kéo vừa đẩy mà cái tên mắc dịch này sao không nhúc nhích nhỉ? Quân Tiểu nhìn bộ dạng xù lông của tôi thì chỉ mỉm cười không nói gì. Bỗng anh ta đứng dậy ôm ghì lấy tôi. Bạn đang đọc truyện được đăng trên dembuon.com.vn

- Cuối cùng em cũng thừa nhận. Hạ Thảo chúng ta sẽ tìm hiểu nhau dần dần được không? Anh hứa sẽ luôn đối xử tốt với em.

Người hứa sẽ được đối xử tốt là tôi thật muốn khóc đây này. Anh trai à! Tôi chỉ muốn anh cách xa tôi hàng nghìn, mà không hàng vạn vạn km ý chứ. Tôi là chủ nghĩa độc thân, tôi còn nhỏ lắm á.

- Quân Tiểu, sự quan tâm của anh là một áp lực lớn đối với tôi. Tôi có thể xin anh buông tha ngọn cỏ là tôi không? Anh có thể tìm các cây cỏ thụ như anh vậy?

Sau khi nói hết câu tôi cảm nhận ra cơ thể Quân Tiểu cứng nhắc và run rẩy. Cái quái gì vậy? Tôi nói sự thật mà, tôi chỉ là một ngọn cỏ trong vô vàn ngọn cỏ, thực sự là không thể sánh với cây vạn tuế muốn nở hoa được. Tôi nghe thấy tiếng anh thở dài, sau đó trên trán tôi đã được in lên một nụ hôn nhẹ nhàng mà ấm nóng. Bây giờ cơ thể cứng nhắc lại là tôi đây này, sao anh ta có thể?

Quân Tiểu buông tôi ra, anh nhìn sâu trong mắt tôi như muốn xác nhận điều gì đó. Tôi không hiểu nổi và cũng nháu mày đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn lại anh. Quân Tiểu vuốt nhẹ má tôi và thủ thỉ.

- Hạ Thảo, cho anh cơ hội. Anh sẽ chứng minh cho em thấy sự lựa chọn của em sẽ không sai. Anh về đây, chúng ta gặp nhau sau. Anh sẽ không buông tay em vì vậy em chỉ cần cho chúng ta cơ hội là được rồi.

Quân Tiểu ra về trong sự ngỡ ngàng của tôi, phải mất một lúc sau tôi mới phục hồi lại tinh thần. Cái gì cơ hội chứ? Tôi làm gì có thứ đó, anh không buông tay là việc của anh còn việc của tôi là tránh xa anh càng tốt. Ngẫm nghĩ tôi gọi cho con bạn thân, sau một bài nhạc chờ hết sức là sụt sướt thì nó cũng chậm rãi nhấc máy.

- A lô! Mất tiền cho nói trước.

- Đại ca! Cứu em.

- Chuyện gì? Ai u.

Ở đầu điện thoại bên này tôi nghe thấy tiếng con bạn rên, đừng nói là nó cụng đầu vào đầu rồi chứ? Ui, đừng xảy ra chuyện gì, Tôi có một rắc rối to lớn cần giải quyết đây này.

- Đại ca không sao chứ?

- Tao mà không sao hà con kia? U một cục rồi, nói nhanh, có chuyện gì? Em yêu em cần suy nghĩ cẩn thận trả lời đại ca. Nếu không phải lý do chính đáng thì em hãy cầu nguyện xem đại ca sẽ xử nhẹ em như thế nào? Đại ca không tin không chữa trị được loại thần kinh thô như em. Bạn đang đọc truyện

được đăng trên dembuon chấm vn

Tôi bật cười vì con bạn đã u một cục còn không quên uy hiếp tôi. Nhưng việc cấp bách là giải quyết nạn đào hoa nát của tôi đã, vì vậy tôi kể hết lại mọi chuyện ngoại trừ việc bản thân đã đi tới thời thiếu nữ. Tôi mà kể ra, đảm bảo con bạn thần kinh của tôi sẽ làm um lên và tìm Quân Tiểu tính sổ. Ôi tôi là người phải đứng ra dàn xếp, vì vậy nghe vào trong tai con bạn tôi chỉ là vụ đào hoa thôi, có điều lần này hoa đào đã bay vào nhà tôi và được bố mẹ tôi rất đồng ý.

- Đại ca, em chỉ còn trông chờ vào mỗi đại ca thôi. Địch lần này rất giảo hoạt đã công thành phụ huynh rồi. Hoa đào này thật sự em muốn tránh xa. Đại ca nghĩ cách đi.

- Ngoan, thần kinh thô như em sao mà làm hoa đào thế? Yên tâm, đại ca sẽ làm chủ cho em. Đợi tý đại ca qua liền. Trà sữa nhé?

- Vâng, đại ca.

Tôi ngồi vênh râu chờ con bạn nói khổ mang trà sữa và tham mưu lại cho tôi. Chúng tôi ngồi bàn bạc cả ngày, đến khi bố mẹ tôi trở về tôi ném quả bom đi xa cho ông bà.

- Ba, mẹ con quyết định đi theo Phan Ngọc vào Nha Trang làm việc và tích lũy kinh nghiệm. Ngày mai chúng con sẽ lên đường, chiều nay con đã đặt vé máy bay rồi ạ. Con sẽ chăm sóc tốt cho bản thân.

- Hạ Thảo, con không bàn bạc trước với bố mẹ mà đã quyết định?

Bố mẹ tôi sững sốt trước những quyết định bất ngờ của tôi, sau khi lấy lại tinh thần bố mẹ bắt đầu hỏi về chỗ tôi sắp làm. Đến lúc này tôi để Phan Ngọc ra sân, phải nói con bạn thân thuyết phục bố mẹ tốt hơn tôi. Chẳng biết con bé ba hoa chích chòe thế nào mà bố mẹ tôi quyết định cho tôi theo nó vào Nha Trang. Thấy mẹ tát tã chuẩn bị đồ cho tôi mà lòng đau xót, tôi lại thảm nhũ trong lòng. Con xin lỗi vì việc riêng của con mà để bố mẹ phải lo lắng. Con không thể để bố mẹ có gánh nặng thêm về con.

Trong sự ngóng nhìn lo lắng của bố mẹ, tôi và con bạn vẫy chào mọi người đi về miền đất hứa và tránh xa rắc rối của tôi. Lúc tôi bước vào khoang cách ly hành khách lên máy bay, tôi quay lại nhìn mọi người thì thấy bóng dáng Quân Tiểu hốt hoảng chạy vào khu chờ. Tôi vội vàng kéo con bạn đi lên xe ngồi ra máy bay ngay lập tức, sao anh ta biết tôi ở sân bay chứ?

Trong lòng tôi đắm chìm suy nghĩ về hình ảnh ấy mãi, Phan Ngọc nhìn thấy thì không khỏi cười nhạo tôi.

- Em yêu, nếu em đau lòng người ta, em có thể xuống máy bay và nhào vào lòng anh ta, sau đó nói không đi nữa sẽ để cây vạn tuế là hán nỡ hoa mãi mãi. Cũng si tình phết, thông tin lại nhanh. Đại ca thấy thần kinh thô của em nên mãi rửa được rồi.

- Đại ca, không phải thế.

- Không phải thế? Cái mặt đau lòng không nở thế kia là sao?

- Đại ca. Không phải đau lòng. Em không nghĩ anh ta sẽ biết và đuổi theo. Đây là giật mình, giật mình đại ca hiểu không?

Tôi cố gắng giải thích còn con bạn thì bĩu môi quay đi không thèm nghe tôi lời nhai. Chúng tôi lượn lờ hai giờ đồng hồ ở trên không mới thềm hạ xuống đất (bị bắt hạ xuống chứ tôi muốn ngồi sang hân Sing co). Chúng tôi vừa hạ cánh xuống lấy hành lý ra ngoài thì thấy người yêu Phan Ngọc ra đón, trong lúc tôi đứng làm bóng đèn bắt mắt để cho con bạn thân thì điện thoại tôi rung lên.

- Hạ Thảo, em lại chạy trốn anh?

Tôi đứng hình hốt hoảng tắt máy khi nghe thấy giọng nói Quân Tiểu. Má ơi! Anh ta có số điện thoại của tôi, chắc chắn là ba mẹ đã cho anh ta. Thật giảo hoạt, anh ta đã thu phục được ba mẹ tôi. Điện thoại reo lên liên tục, tôi không biết phải làm sao? Có nên nghe máy hay không? Cuối cùng tôi bắt máy và nói nhanh.

- Tôi đi làm việc, tôi không có lý do gì phải trốn anh. Thế nhé, không hẹn gặp lại.

Bạn đang đọc truyện *Con Yêu! Chúng Ta Chạy Trốn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Không kịp nghe Quân Tiểu nói chuyện tôi đã tắt máy, thờ phào nhẹ nhõm sau đó đứng ăn cầu lương của đôi dờ hơi trước mặt. Hai người này có phải đã quên tôi rồi phải không? Sao có thể cứ thân mật mãi thế, tôi bơ vơ đứng giữa chốn đông người.

Sau khi bị nhét cầu lương no căng cuối cùng tôi cũng được về chỗ nghỉ ngơi. Lần này con bạn tôi dẫn tôi đến đây làm cho một công ty chuyên cung cấp

các dịch vụ du lịch, chúng tôi sẽ làm bên seo vì dù sao cũng học kinh tế ra.

Tôi và con bạn được sắp xếp nghỉ tại khu nhà chung cư nhỏ trong thành phố, rất gần công ty nên hai đứa quyết định đi xe đạp. Chúng tôi về phòng dọn dẹp, chuẩn bị cho tuần sau bắt đầu làm việc. Đây là công ty của anh họ Phan Ngọc, chúng tôi cũng chỉ ở đây làm lấy kinh nghiệm trong vài năm thôi, sau này Phan Ngọc chuyển về làm công ty gia đình ở Hà Nội, còn tôi, bố tôi muốn tôi về làm ở Tổng công ty du lịch. Bạn đang đọc truyện được đăng trên dembuon chấm vn.

Tôi vào phòng, việc đầu tiên là gọi qua zalo báo bình yên cho ba mẹ, và cho ba mẹ xem qua chỗ tôi sẽ ở cho ông bà yên tâm. Nhiệm vụ bình an hoàn thành, tôi bắt đầu đánh giá phòng ở của tôi.

Đây là căn chung cư của anh họ Phan Ngọc gồm ba phòng ngủ và một phòng khách. Căn hộ mới xây xong năm ngoái, được lắp đặt nội thất đầy đủ, do anh họ Phan Ngọc có cả căn biệt thự chỗ bãi biển rồi nên căn hộ này không ai ở. Phòng tôi và Phan Ngọc đều có giường tủ đầy đủ thiết kế nội thất mang phong cách Scandinavian. Tôi mở cửa sổ nhìn ra xa thấy căn hộ mình ở cũng gần biển, nhìn thật nên thơ.

Căn phòng rộng chừng hai mươi mét vuông, những món đồ đạc được sắp xếp gọn gàng, ngăn nắp. Giường ở vị trí giữa phòng, có khoảng trống ở hai bên, đầu giường kê vào tường, bên cạnh là bàn trang điểm với gam màu trắng sữa, được đặt trên đó là một cái đèn ngủ. Từ giường, người đang nằm chỉ cần vói tay ra là tắt được đèn, Bên tay phải là tủ quần áo đứng như một không gian thay quần áo độc lập, chỉ cần kéo cánh cửa là người bên trong chọn những bộ quần áo để mặc cùng với gương được lắp cạnh tường. Bên cạnh lối ra ban công là phòng tắm nhỏ, và nơi vệ sinh cá nhân.

Đang lúi húi lau dọn phòng tôi nhận được tin nhắn của Quân Tiểu: "Nếu em chưa sẵn sàng gặp anh, em chỉ cần nói, anh sẽ cho em thời gian. Hạ Thảo, em không cần trốn tránh anh? Để không làm em khó xử, từ bây giờ anh sẽ không xuất hiện trước mặt em cho đến khi em đồng ý. Em đã nghe bài hát" Nếu là của nhau trước sau cũng về "chưa? Anh tin chúng ta có duyên phận."Bạn đang đọc truyện được đăng trên dembuon chấm vn.

Đọc xong tin nhắn tôi rất ngạc nhiên, chỉ đơn giản vậy là anh ta không làm phiền tôi? Ôi trời ơi! Thế thì vì cái quái gì tôi lại phải chạy trốn vào tận đây chứ? Ôi, cái đầu bà đậu của tôi. Ồ, không phải, bây giờ chẳng qua tôi đã đi xa nên anh ta mới nói thế, biết đâu mình vẫn ở Hà Nội anh ta sẽ không nói thế đâu. Trong lúc đấu tranh tư tưởng bản thân, tôi vẫn thấy quyết định của mình là đúng, thế là tôi lại tự vui vẻ với suy nghĩ của mình. Coi như cho bản thân trải nghiệm vẻ đẹp của mọi miền của tổ quốc đi.

Nói là dọn phòng cho oai chứ lúc chúng tôi đến anh họ Phan Ngọc đã cho người dọn dẹp sạch sẽ rồi, chúng tôi chỉ lết xác vào ở thôi. Có chăng là xách vali quần áo

Sau khi sắp xếp hết quần áo vào tủ, tôi qua phòng Phan Ngọc rủ con bé đi ăn. Hai chúng tôi đi thang máy xuống đại sảnh thì nhìn thấy người yêu Phan Ngọc đến đón chúng tôi đi ăn cơm tối.

Người yêu Phan Ngọc tên Đồng Vũ Huân, lần này anh cũng theo Phan Ngọc về làm cho công ty xây dựng gần đây, Vũ Huân vào trong này trước chúng tôi ba ngày. Vì hôm nay đi đường cũng mệt, lại còn dọn đồ nên không nấu cơm, cả ba quyết định ăn cơm ngoài.

Ăn cơm xong, đẩy đôi tình nhân đi hẹn hò, tôi về phòng tắm rửa và chuẩn bị đi đánh cờ với chu công. Vì mệt mỏi nên tôi đã khóa cửa đi ngủ trước, lúc nào Phan Ngọc về sẽ tự mở cửa, tôi cũng không phải trông nhà. Thời tiết ở Nha Trang thật tốt, nó có mùi thơm của nắng, vị mát mẻ của biển, buổi tối ngủ chỉ cần đắp chăn mỏng là được. Bạn đang đọc truyện được đăng trên dembuon chấm vn.

Vì chưa đến ngày làm nên mấy hôm sau, tôi và Phan Ngọc được dịp đi du lịch thăm thú, tìm hiểu ở Nha Trang để tiện cho công việc sau này. Chúng tôi lượn qua các bãi biển thành phố, đi thăm tháp Bà Polaga, ra bến thuyền xem thuyền ra vào, đi trải nghiệm Vịnh phao nổi Vinpearl land, vào chợ đêm và chợ hải sản Nha Trang.

Giống như Quân Tiểu nói, anh không xuất hiện trước mặt tôi, cũng rất ít khi gọi điện thoại. Nhưng sáng sớm nào trước khi ra khỏi nhà tôi cũng nhận được tin nhắn hỏi thăm, dặn dò của anh. Đến tối về, sau một ngày nhảy múa, tôi leo lên giường và đọc tin nhắn chúc ngủ ngon của anh. Đôi khi cao hứng tôi cũng trả lời anh, tất nhiên điều đó không thường xuyên, nhưng tôi không còn khó chịu vì sự làm phiền của anh nữa.

Ngày đầu tiên đi làm, để tạo ấn tượng tốt, tôi chọn chiếc váy chấm bi màu trắng nhẹ nhàng, thả tóc [cho dụ dàng] và trang điểm nhẹ. Con bạn thân thì chọn chân váy xòe với cái áo cũng chấm bi màu trắng giống tôi. Chúng tôi [như hai chị em] vui vẻ dắt tay nhau đến công ty sớm. Sang ngày thứ hai, người mới cũng sẽ nhận và mặc đồng phục sơ mi trắng cùng caravat màu xanh nhạt như tất cả nhân viên khác

Sau màn giới thiệu và sự chào đón nồng nhiệt của công ty, tôi được phân công vào phụ trách phương tiện du lịch, còn Phan Ngọc vào phòng ẩm thực và địa điểm nghỉ ngơi. Tạm biệt Phan Ngọc tôi về phòng gặp trưởng phòng phương tiện. Chị giới thiệu tôi các đối tác đang hợp tác với công ty, các điểm mạnh và yếu của họ, các phương tiện họ có. Sau khi bên phòng kinh doanh báo hợp đồng về, phòng tôi chuẩn bị xe cộ, các dịch vụ chủ yếu hàng ngày như nước uống, các đồ cho cứu hộ, bị thương. Và đặc biệt là điều động lái xe, hướng dẫn viên du lịch.

Đang nghe chị trưởng phòng hướng dẫn thì phòng tôi bị gõ cửa, phòng này có khoảng năm người, hai nữ ba nam, bây giờ thêm tôi là nữ. Sát bên cạnh cửa là chị Ngọc Hà hơn tôi ba tuổi đã đứng lên mở cửa.

- Có chuyện gì vậy em?

- Em là nhân viên giao hoa ở "shop hoa Yêu Thương". Hôm nay bên em nhận được đơn đặt hàng gửi cho chị Hạ Thảo ở công ty mình ạ. Em được bác bảo vệ chỉ cho lên đây ạ. Xin hỏi chị Hạ Thảo có đây không ạ? Mời chị ra ký nhận hoa giúp em ạ.

Cả phòng nghe cậu bán hoa nói đồng loạt đưa mắt nhìn tôi, ai cũng nở nụ cười ta hiểu rõ với tôi. Đầu óc tôi mơ hồ, ai có thể gửi hoa cho tôi chứ, đây là lần đầu tiên tôi đến công ty mà. Tôi ký nhận và ôm bó hoa to đùng về chỗ ngồi, cả phòng xúm lại khen hoa và hỏi rồi rít.

- Hạ Thảo, bạn trai em gửi hoa à.
- Chà, tâm lý ghê, em thật có phước.
- Hạ Thảo bạn trai em bao nhiêu tuổi.
- Hạ Thảo..

Đầu tôi như nổ tung trước bao nhiêu ánh mắt tìm tôi trong phòng, tôi đỏ bừng mặt không biết giải thích thế nào. Thấy sự quần bách của tôi, chị trưởng phòng lên tiếng ngăn cản.

- Các em đừng làm em ý sợ, ai cũng hỏi con bé biết trả lời làm sao? Thôi về chỗ làm việc đi, hôm nay Hạ Thảo vừa vào làm nên em ở phòng xem lại tài liệu. Có gì không hiểu thì hỏi anh chị nhé.

- Dạ.

Tôi thoát nạn và bắt đầu chú tâm vào tài liệu công ty giao, khi cả phòng ra ngoài hết tôi mới nhìn về phía bó hoa. Sắc tím nhạt dịu dàng mà quý phái thế này hẳn là hồng lavender, một giống hoa hiếm ngoại nhập, mới nổi gần đây. Về đẹp của nó thu hút mọi ánh nhìn và để lại ấn tượng khó phai cho những ai được tặng. Chúng có ở dạng bụi hoa cho đến từng cây riêng lẻ. Vì giá cả khá đắt nên hồng lavender thường chỉ dùng vào các dịp đặc biệt. Ý nghĩa của loài hoa này là thể hiện sự say đắm trong tình yêu từ cái nhìn đầu tiên. Bạn đang đọc truyện được đăng trên dembuoncham.vn.

Tôi tò mò không biết ai là người tặng hoa? Tôi biết ý nghĩa loài hoa này cũng là do sự phổ cập khoa học giáo dục của con bạn thân. Nó thấy tôi không hứng thú với hoa cỏ trong khi nó lại có đam mê đặc biệt cho nên tôi cũng bị vạ lây phải học.

Tôi lần mò tấm thiệp ra chỉ vén vén ghi một dòng chữ: "Chúc em có ngày đầu tiên đi làm thuận lợi". Tôi lật trước lật sau cũng không có thấy ghi thêm cái gì. Chà! Ai mà thần bí nhỉ, không nghĩ ra tôi lại vớt sau đầu, đúng như tên con bạn gọi "thần kinh thô".

Đến tối về, tôi ôm bó hoa vào nhà, Phan Ngọc nhìn thấy đã nhào lên xuýt xoa mãi nói đây là hoa hiếm, ai lại ga lăng với tôi thế? Tôi chỉ biết nhún vai lắc đầu không biết, con bạn làm bầm trong mồm "thần kinh thô" rồi ôm bó hoa đi mất.

Vẫn như thường ngày tôi nhận được tin nhắn ngon của Quân Tiểu, khác mọi hôm lần này anh hỏi tôi có thích bó hoa sáng nay không? Tôi vỡ lẽ ra là hoa anh tặng, tôi cảm ơn qua loa, dặn anh không cần lãng phí như thế rồi đi ngủ.

Trong tuần đầu tiên làm việc tôi được chị trưởng phòng tên Vy Oanh kèm cặp và được Hứa Thành – một nhân viên trong phòng chỉ dạy. Tôi dần quen với guồng quay của công việc, tôi bắt đầu đi tiếp xúc các bên cung cấp phương tiện cho công ty. Trước khi đón khách tôi phụ trách chuẩn bị nước uống hộp cứu thương, nhu yếu phẩm cho chuyến đi và cùng nhân viên lái xe, hướng dẫn viên nói rõ về địa điểm đón khách và bàn giao xe.

Công việc của tôi sẽ không đi nhiều như của Phan Ngọc, con bạn tôi phải đến tận nơi khảo sát địa điểm ngủ nghỉ của khách, làm hợp đồng và lên thực đơn trong ngày cho khách, chờ hướng dẫn viên đến để bàn giao là xong. Mỗi một phòng có trách nhiệm xử lý công việc khác nhau, nhưng mục đích chung là làm hài lòng khách du lịch. Đôi khi chúng tôi có thể đi theo đoàn du lịch.

Bạn đang đọc truyện *Con Yêu! Chúng Ta Chạy Trốn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Mặc dù vậy ngày nào phòng tôi cũng được nhận một bông hoa hồng đỏ và một tấm thiệp, tôi để ý chữ trên tấm thiệp là nét chữ cứng cáp, phóng khoáng của một người đàn ông. Tôi biết là Quân Tiểu tặng nhưng không tránh khỏi thắc mắc có phải chữ viết của anh hay không? Tôi có một sếp thiệp trong ngăn bàn, còn mọi người trong phòng đều có một lọ hoa hồng trên bàn. Cả phòng đến bây giờ đều thành thói quen buổi sáng tôi nhận hoa rồi, mấy anh trong phòng còn đùa lấy hoa của tôi đi tán gái kìa.

Thời gian dần dần trôi, thấm thoát đã hơn một tháng tôi vào làm ở công ty. Đạo gần đây lượng công việc của công ty tôi rất nhiều, theo kinh nghiệm của các anh chị ở trong phòng thì bắt đầu vào tháng mười một âm lịch, lượng khách du lịch trong nước sẽ ít đi nhưng khách quốc tế sẽ tăng lên. Dù vậy, thời điểm này cũng bận rộn nhất trong năm vì thời tiết ủng hộ, khách du lịch sẽ tranh thủ lúc này để đi chơi.

Mấy ngày nay tôi luôn trong tình trạng mệt mỏi, lưng hơi mỏi và cảm thấy lúc nào cũng muốn ngủ. Chắc do mệt nên tôi ăn uống cũng kém hẳn, những món ngày trước tôi thích ăn bây giờ không còn thu hút nổi tôi nữa.

Phan Ngọc được đi khắp nơi, ăn đủ thứ ngon không quên mang phần về cho tôi, ban đầu rất hào hứng nhưng lúc ăn chẳng được bao nhiêu. Phan Ngọc còn hỏi hay dạo này tôi chuẩn bị đi tu, lộn lộn còn chê cảm, khiến tôi tức nổ đom đóm mắt, gần luôn một buổi tối không thèm nói chuyện với nó. Bạn

đang đọc truyện được đăng trên dembuon chấm vn.

Tôi cũng thấy dạo này cơ thể hơi lạ, bụng cứ trướng trướng, tôi nghĩ là do đi cả muốn ghé thăm. Lần nào tôi cũng bị khó chịu mấy ngày, với lại bây giờ đi làm, môi trường cũng thay đổi nên khó chịu cũng không là gì, vài hôm đi cả hết là tôi lại phơi phới ngay. Tôi cứ vô tư như vậy, nhưng lần này sự vô tâm của tôi đã tạc cho tôi quả bom không biết bị bay mất hồn phách đi phương trời nào.

Chuyện là hôm đó tôi xin nghỉ về sớm vì mệt, Phan Ngọc được tôi gọi điện thông báo. Con bé tức tốc mua ngay cho tôi tô cháo giò heo Bạch Đằng mang về. Híc, mấy tháng nay không ốm mà sao giờ lại mệt thế không biết. Vừa vào tới nhà, Phan Ngọc đã cắt cao cái cổ lên gọi tôi.

- Em yêu, đại ca mang món cháo yêu thích của em về đây. Nào, nói xem em khó chịu ở đâu, hay đại ca dẫn em đi vào viện kiểm tra luôn nhé. Tiện thể kiểm tra thần kinh thô của em đã mãi đi được tí nào chưa?

Tôi day day huyết thái dương, ườn cái thân lười từ sô pha nhòm dậy, tí hí mắt nhìn con vịt đang kêu quàng quạc trước mặt. Tôi thờ dãi bắt đắc đi nói với Phan Ngọc.

- Đại ca, em là người ốm. Cái cổ họng quàng quạc của đại ca nhớ vắn volum nhỏ lại đi. Em không mệt vì ốm cũng mệt với cái mồm của đại ca.

- Á, ốm thật à?

Phan Ngọc đưa tay sờ trán tôi, con bé nghiêng đầu ngẫm nghĩ như việc hệ trọng lắm, sau tôi thấy nó vừa đưa tay lên trán tôi lại đưa tay lên trán nó so sánh.

- Không sốt mà? Tại sao lại ốm nhỉ?

Tôi lườm con bạn, chả lẽ cứ ốm là phải sốt? Người rùng à? Ốm có bao nhiêu kiểu sao có thể chỉ dựa vào việc sốt để kết luận ốm chứ?

Thấy tôi bắn tia lửa điện sang, Phan Ngọc rút cổ, nó tự giác vào lấy bát đồ cháo ra cho tôi ăn. Sau khi tôi ngửi thấy mùi cháo thì thấy bụng dạ còn cào, có cái gì đó trào lên cổ họng như muốn thoát ra ngoài. Tôi bật dậy bùm chặt miệng lao vào nhà vệ sinh nôn mửa xanh mặt vàng. Thấy tôi lao như tên bắn đi, Phan Ngọc chạy vào theo vỗ lưng tôi làm bầm.

- Ôi, ốm thật nghiêm trọng, đã bị nôn mửa thế này. Hay sáng nay em ăn cái gì gây hỏng bụng. Dạo này đại ca thấy em ăn không ngon, mà ngủ thì hơn lợn nên chỉ nghĩ em mệt bình thường.

Tôi ôm bồn cầu khó chịu không có sức phản bác nó, trọng bụng không ngừng mắng mửi tám đời tổ tông con nhóc: "Mày mới ngủ hơn lợn. Cả nhà mày mới ngủ hơn lợn". Sau khi vĩnh biệt tất cả những gì có trong bụng ra với bồn cầu, tôi được Phan Ngọc đỡ ra ngoài.

Vừa mở cửa, tôi ngửi thấy mùi ngấy của móng giò heo lại đẩy Phan Ngọc ra ôm lấy cái bạn bồn cầu. Sao tôi lại có phản ứng mạnh với món cháo này vậy? Tôi rất thích ăn cháo móng giò, hầu như tuần nào tôi cũng phải ăn ít nhất một lần, đặc biệt là ở cháo ở đường Bạch Đằng. Bạn đang đọc truyện được đăng trên dembuon chấm vn.

Cháo ở đây được nấu bằng nước đun giò nên ngọt và thơm, có vị bùi bùi của đỗ xanh. Cháo đậu xanh vừa mát vừa bổ cùng một cái móng với miếng da to đùi còn nhiều hơn cả cháo. Mỗi khi ăn miếng da dai dai cắn vào sứt sứt, cháo được rắc ít hành lá vào trông đẹp mắt. Tôi ngồi bệt xuống sàn nhà thờ đốc nói với Phan Ngọc.

- Đại ca, cắt bát cháo cho em. Em không chịu đựng được mùi cháo.

Con bạn tôi ngây ngốc nhìn tôi, chắc nó không hiểu tại sao món tôi ưa thích tuần nào cũng kì kèo rủ nó đi ăn cho bằng được giờ lại chê. Nhưng thấy bộ dạng của tôi thì thâm quá, không nỡ đã kích nên nó nhanh chóng chạy ra cắt bát cháo xuống bếp, sau đó vào diu tôi ra. Đặt tôi ngồi xuống sô pha, con bạn ngồi cạnh không biết làm sao thế là nó lại cắt cao cổ họng.

- Áy da, lợn chê cám là có vấn đề lớn rồi. Chiều tao đưa mày đi viện xem sao? Có thể mày bị dạ dày rồi. (Chết cười, lúc này mà nghĩ đến dạ dày, về sau mới thấy cả hai đứa đều ngốc)

- Ủ, chiều tao phải đi khám xem sao.

Tôi cũng ù rử đáp lại, bỗng mắt tôi sáng rực khi nhìn thấy cái hộp đựng bánh tráng xoài. Tôi nuốt ực một miếng nước bọt trong cổ, vội vàng với tay về phía hộp, nhanh chóng lấy một cái cho vào miệng.

Bánh tráng xoài ngon có màu vàng ươm, không quá đậm đen cũng không nhạt thêch, dễ xé và không gắt, thơm vị ngọt của đường. Bánh tráng xoài là món ăn ngon Nha Trang mà chỉ có thể tìm thấy được đúng vị ở ngay Nha Trang mà thôi. Món bánh tráng xoài không phải là bánh tráng được trộn chung với xoài thái sợi như thức quà vặt bánh tráng trộn nổi tiếng của người Sài Gòn mà là xoài được dùng làm nguyên liệu chính, cùng với bột gạo bánh tráng thường thấy, để tạo nên bánh tráng xoài hương vị thơm ngon, chua chua ngọt ngọt của xoài.

Con bạn thân nhìn tôi ăn ngon lành thì há hốc miệng, tôi liếc nó ý bảo: Bản thân tự và miệng mình có đau hay không? Đứa nào vừa bảo tôi lợn chê cám ý nhỉ? Phi.. Phi.. Phi, tôi là người không phải là lợn.

Tôi ăn ngấu nghiến hết hộp bánh xoài mà không để phần Phan Ngọc miếng nào, cái tôi nói tôi là lợn. Sau khi no nê, tôi đẩy Phan Ngọc về phòng nghỉ một chút để chiều còn đưa tôi vào viện khám chứ? Biết đâu bụng dạ tôi có vấn đề, hơn thế nữa dạo này tôi rất dễ mệt và buồn ngủ.

Hai giờ chúng tôi dắt tay nhau vào viện, làm thủ tục khám bệnh xong chúng tôi ngồi chờ đến lượt. Lúc gọi tôi vào khám con bạn chờ ngoài, tôi nhìn vị bác sĩ trung niên đeo kính trước mặt, bà nhìn tôi rồi nhìn cuốn sổ khám bệnh, bà cất giọng nhẹ nhàng hỏi tôi.

- Cháu bị làm sao?

- Dạ, thưa bác sĩ, dạo gần đây cháu dễ bị mệt mỏi, luôn buồn ngủ. Ăn uống rất kém ạ. Trưa nay, cháu còn không chịu nổi cháo móng giò cháu thích, cháu bị nôn liên tục.

- Cháu đã kết hôn rồi à?

- Cháu chưa ạ.

- Cháu đã quan hệ tình dục bao giờ chưa?

Tôi đỏ mặt trước câu hỏi của vị bác sĩ già, bệnh của tôi liên quan gì tới việc này chứ? Tôi ấp úng lí nhí trả lời bác sĩ.

- Dạ rồi, thưa bác sĩ. Cách đây gần hai tháng ạ.

- Kinh nguyệt của cháu tháng này tới chưa?

Tôi ngẫm nghĩ, hình như tháng này tôi chưa thấy, mà không phải chỉ tháng này mà tháng trước cũng không thấy. Chết rồi, lúc này bác sĩ hỏi đã quan hệ chưa. Có phải tôi mắc bệnh gì nghiêm trọng rồi, tôi lấy bệnh gì từ Quân Tiểu không? Nghĩ thế tôi run rẩy trả lời.

- Cháu chưa thấy có ạ. Có phải cháu mắc bệnh gì nghiêm trọng rồi không?

Bác sĩ nhìn tôi thờ dãi, bà ghi lên phiếu khám bệnh cho tôi và nói.

- Bây giờ cô cho cháu đi siêu âm và xét nghiệm máu nhé. Cháu đi theo y tá cầm phiếu này đến chỗ khám rồi quay lại đây đợi kết quả nhé.

- Dạ

Tôi đứng dậy đi theo y tá, lúc ra tới cửa phòng tôi còn nghe thấy tiếng thờ dãi của vị bác sĩ nọ: Tuổi trẻ thật không biết nghĩ mà. Bạn đang đọc truyện được đăng trên [denbuon.com.vn](#).

Tôi vẫy Phan Ngọc ngồi tại chỗ không cần theo tôi, bảo đợi chút lát tôi quay lại nhưng con bạn không chịu. Chúng tôi giống như hai cái đuôi lẻo đẻo theo sau cô y tá. Đi khám xong, trong lúc đợi kết quả chúng tôi đi một vòng bệnh viện rồi mới quay lại phòng khám ban đầu. Bác sĩ ngồi nhìn kết quả khám của tôi rồi bà đẩy gọng kính lên cao sống mũi, mỗi câu nói của bà giờ phút này không khác trái bom oanh tạc đầu óc chúng tôi.

- Theo kết quả siêu âm và kiểm tra máu, bác có hai tin tức muốn thông báo cho cháu.

Bà ngừng đầu nhìn chúng tôi như xác nhận chúng tôi đang nghe bà nói, rồi bà cúi xuống nhìn kết quả và nói giọng đều đều.

- Kết quả xét nghiệm và siêu âm cho thấy hạ Thảo cháu không mắc phải chứng bệnh gì..

- Nhưng mà sao bạn ấy dạo này rất khó chịu ạ?

Tôi và Phan Ngọc đều đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn vị bác sĩ, tuy bị nó cắt ngang nhưng bà cũng không thấy khó chịu, bà vẫn nhẹ nhàng nói.

- Đây là điều tôi cũng muốn nói. Theo xét nghiệm thì cháu Hạ Thảo thuộc nhóm máu O. Hiện tại lượng sắt trong cơ thể cháu hơi thấp, bác sẽ kê đơn thêm thuốc bổ máu cho cháu. Những người khác mang thai đều thiếu sắt, cháu cũng không ngoại lệ..

- Sao ạ? Mang thai ạ?

- Bác sĩ có nhầm không? Sao hạ Thảo có thể mang thai được?

Hai tiếng nói đột nhiên cất lên, tôi và Phan Ngọc đều sững sốt. Mang thai? Làm sao có thể?

Bạn đang đọc truyện *Con Yêu! Chúng Ta Chạy Trốn Đi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Bác sĩ bình tĩnh nhìn chúng tôi như chuyện thấy chúng tôi ngạc nhiên không có gì lạ, có lẽ bà đã gặp rất nhiều trường hợp này rồi. Bà vẫn nói giọng nhẹ nhàng nhưng tim tôi đang run lên từng đợt.

- Chuyện này sẽ rất dễ xảy ra khi các cháu quan hệ không dùng biện pháp an toàn. Hạ Thảo, thai nhi của cháu đã được hơn mười tuần rồi. Thai phát triển khỏe mạnh và cháu đang mang song thai. Do cơ thể cháu đang cố thích ứng với việc mang trọng trách này nên có phản ứng như nôn nghén, mệt mỏi và buồn ngủ là chuyện bình thường. Có nhiều người còn phản ứng mạnh hơn cháu. Cháu về chỉ cần ăn uống nghỉ ngơi hợp lý là được. Vì cháu mang song thai mà không biết cho nên hai tuần nữa cháu quay lại đây bác sẽ làm một số test cho cháu. Bla.. Bla..

Tại tôi như ừ đi không nghe rõ bác sĩ nói gì, tôi thất hồn lạc phách về nhà, vào phòng nằm trên giường không biết nên làm thế nào. Phan Ngọc vào phòng thấy tôi như vậy thì cũng không dám nói gì, nó nằm cạnh tôi và ôm lấy tôi. Cảm nhận cơ thể mềm mại của Phan Ngọc, tôi không nhịn được nữa đã khóc lên. Tôi cảm nhận cái vỗ lưng nhẹ nhàng của con bạn an ủi nhưng thật sự điều này đã vượt qua sức chịu đựng của tôi.

Chẳng biết tôi khóc bao lâu, cũng do mệt mỏi nên tôi đã ngủ thiếp đi, đến khi tỉnh dậy, ra phòng ngủ thấy con bạn đang nấu cơm. Thấy tôi nhòm vào phòng bếp, nó nhìn tôi với nụ cười gượng gạo. Phan Ngọc cố tỏ ra không có gì chuyện gì nói với tôi,

- Em yêu, dậy rồi à? Em đi rửa mặt đi, có nước nóng đấy, tắm chút cũng được. Đại ca sắp xong rồi.

Tôi vấy tay với con nhóc, thật sự tôi cũng không biết nên nói với nó như thế nào về bố bọn trẻ. Tôi vào nhà tắm nhìn bản thân tiều tụy trong gương, mái tóc rối tung vì mới ngủ dậy. Khuôn mặt bơ phờ, đôi mắt sưng húp lên. Trên khóe mắt vẫn còn vương nước. Tôi lại cúi nhìn cái bụng của tôi, nơi đang chứa hai sinh linh nhỏ bé. Tôi phải làm sao bây giờ?

Tôi thờ dãi, vùi mặt vào làn nước ấm như muốn nó rửa sạch những muộn phiền đang chất chứa trong lòng tôi. Tôi biết ăn nói với bố mẹ ra làm sao, lần này tôi đã gây ra chuyện động trời rồi.

Sao tôi lại đăng trí đến vậy, tại sao lại không nghĩ đến biện pháp bảo vệ mình khi sự việc đã xảy ra? Tôi có phải đưa trẻ lên ba đâu, thời đại công nghệ thông tin suốt ngày ra rả bên tai các biện pháp phòng tránh thai, chuyện quan trọng vậy mà tôi bỏ qua không một tia tin tức.

Tôi trách Quân Tiểu một thì giận bản thân mình mười, nếu tôi không uống nhiều rượu, không đi nhầm phòng thì tốt biết mấy. Hoặc chuyện đã xảy ra tôi phải nghĩ biện pháp phòng tránh thai mà không phải trốn trong nhà ru rú như thế.

Đang chìm trong mớ suy nghĩ hỗn độn thì có tiếng đập cửa của Phan Ngọc.

- Thần kinh thô! Ăn cơm.

- Xong đây.

Tôi cuống cuống đứng dậy mặc quần áo, chợt nhớ ra mình đang mang hai bảo bối trong bụng nên động tác lại chậm lại từ từ mặc. Tôi bước ra nhà tắm đã thấy Phan Ngọc ngồi bên bàn cơm, tôi nhìn ra ngoài, trời đã tối lắm rồi. Tôi nhận ra con bạn đang cố tỏ ra tự nhiên chắc nó sợ gây áp lực cho tôi. Tôi ngồi xuống đối diện nó, cầm bát cơm lên tôi đắn đo rồi nói với Phan Ngọc.

- Đại ca, em sẽ kể về bố những đứa trẻ. Em xin lỗi đã không nói cho đại ca biết nhưng em..

- Ăn cơm, trong giờ ăn không nói chuyện gì khác. Đại ca biết em không phải là người nông nổi. Bây giờ cứ ăn đã, em còn ăn vì tội nhỏ, có gì thì ăn xong hãy nói.

Phan Ngọc cắt ngang lời tự thú của tôi, tôi cảm kích nó lắm. Tôi biết trong lúc này không thể giấu được nữa, tôi cần đối mặt với thực tế, đối mặt với sai lầm bản thân. Chuyện đã nghiêm trọng hơn sự tưởng tượng của tôi. Bạn đang đọc truyện được đăng trên dembuon chấm vn.

Vì chăm sóc bà bầu mới là tôi nên Phan Ngọc đã nấu những món ăn thanh đạm. Các món ăn tránh nhiều dầu mỡ nhưng lượng dinh dưỡng lại khá nhiều như: Sườn non rim lá chanh, đậu nhồi thịt, canh cua nấu bầu, rau muống luộc và một quả trứng gà luộc. Tôi nhìn chúng trên bàn mà lòng thoải mái hơn rất nhiều. Bây giờ tôi không chỉ ăn cho tôi mà còn ăn cho các con nữa. Tôi cố gắng làm mình ăn nhiều hơn so với hàng ngày.

Mặc dù các con đến trong trường hợp ngoài ý muốn nhưng tôi sẽ vẫn giữ lại bọn nhỏ. Tôi rất yêu trẻ con, tôi đều muốn nói chuyện với trẻ con trong các trường hợp tôi gặp. Có lẽ do thái độ thân thiện nên tôi chiếm được cảm tình bọn nhỏ rất tốt. Trẻ con đáng yêu như thế, không lý do gì tôi lại từ bỏ con mình. Có lẽ trong tương lai chúng sẽ đảo lộn cuộc sống của tôi (bây giờ cũng đảo lộn rồi) tôi vẫn sẽ luôn yêu chúng.

Sau khi dọn dẹp xong, Phan Ngọc ngồi cạnh tôi nghe tôi kể làm sao bọn nhỏ được xuất hiện. Con bạn tôi hỏi hận mãi vì đã để tôi uống rượu rồi bỏ mặc tôi một mình dọn tàn cuộc bữa tiệc. Tôi phải an ủi mất một lúc lâu, con bé mới đỡ chút. Cái vẻ mặt áy náy của nó làm tôi không nhịn được muốn tấu nó một trận.

Khi tôi nói đến chuyện cố gắng chạy trốn Quân Tiểu và anh vẫn giữ liên lạc với tôi hàng ngày như thế nào. Nó đã sồn sồn cốc mấy cái vào trán tôi bảo tôi ngốc, có chết cũng thay đổi không được thần kinh bị thô.

- Em yêu, gọi anh ta vào đây đi. Đại ca thấy anh ta là người có trách nhiệm. Việc này phải báo cho anh ta biết.

- Đại ca, em không biết nói gì? Liệu Quân Tiểu có tin lời em nói không?

- Không tin cũng phải tin. Em gọi đi.

Dưới sự thúc giục của Phan Ngọc, tôi bấm máy gọi cho Quân Tiểu, đây là lần đầu tiên tôi gọi cho anh, cũng là người đàn ông đầu tiên tiếp xúc nhiều ngoài bố tôi. Tim tôi đập loạn xạ, hồi hộp và lo lắng đan xen khiến tôi căng thẳng. Bình thường anh rất ít khi gọi cho tôi, anh luôn nhắn tin, chỉ lúc nào anh bảo muốn nghe giọng tôi nói vì không chịu nổi nỗi nhớ anh mới gọi. Chuông chưa reo đến tiếng thứ hai đã nghe thấy giọng anh ngạc nhiên ở đầu dây bên kia. Bạn đang đọc truyện được đăng trên dembuon chấm vn.

- Hạ Thảo?

- Quân Tiểu, em có chuyện muốn nói với anh.

- Em nói đi.

Tôi nghe thấy giọng nói căng thẳng và gấp gáp của anh thì bản thân thấy đỡ hồi hộp hơn. Lúc này, tôi lại không biết nên nói như thế nào với anh, chuyện này thật khó xảy ra. Tôi thấy xấu hổ và khó mở miệng.

- Em. Em. không biết phải nói như thế nào?

- Em cứ bình tĩnh, em muốn nói với anh điều gì? Em chỉ cần nhớ, dù xảy ra bất cứ chuyện gì anh cũng sẽ ở bên em.

Giọng Quân Tiểu nhẹ nhàng và dịu dàng quá, đúng vậy, anh vẫn nói sẽ luôn ở bên tôi từ trước tới giờ, chỉ là tôi chưa bao giờ tin vào điều đó thôi. Tôi nghĩ anh muốn kết hôn với tôi ngay sau hai lần gặp thì anh là kẻ bệnh hoạn hoặc là kẻ biến thái mà thôi. Tôi chưa từng tin vào anh, tôi hít sâu một hơi và quyết định tin vào anh và tin vào lần quyết định này.

- Em. Em có thai rồi. Là con của chúng ta.

- Em nói gì?

Tôi nghe thấy Quân Tiểu hỏi lại thì căng thẳng, liệu anh có tin lời tôi nói không? Vì mở miệng lần đầu đã nói nên lần này tôi trả lời dứt khoát.

- Chúng ta có con rồi. Thai song sinh.

Tôi nghe thấy tiếng rơi vỡ cốc ở đầu dây bên kia và giọng nói đối thoại vọng ra từ đầu dây bên kia truyền tới.

- Tiểu, có chuyện gì thế con? Con đi đâu, tối giờ ăn cơm rồi

- Con đi tìm con dâu cho mẹ.

Sau đó tôi nghe thấy tiếng bước chân chạy và giọng nói gấp gáp của Quân Tiểu.

- Hạ Thảo, em ở yên đấy cho anh. Em chỉ cần giữ sức khỏe tốt là được, anh sẽ xuống Nha Trang ngay lập tức. Đợi anh. Bạn đang đọc truyện được đăng trên dembuon chấm vn.

Tôi còn chưa kịp nói gì anh đã tắt máy, tôi quay qua nhìn Phan Ngọc không hiểu ra sao.

- Tắt máy rồi.

Thấy tôi chỉ nói được vài câu đã cúp điện thoại, Phan Ngọc khó hiểu hỏi tôi.

- Sao lại tắt máy sớm thế? Anh ta nói như thế nào?

- Anh ấy bảo mình ở yên đấy và sẽ tới đây ngay.

- A, là thế sao. Thần kinh thô, đại ca nghĩ lần này em nên nắm bắt cơ hội. Em cũng nên mài dũa dây thần kinh lại rồi. Hai mốt năm qua, đại ca cũng chứng kiến ít nhất ba mươi tên đơn phương em. Lúc đầu đại ca còn nghi ngờ giới tính của em, chỉ sợ em là less thôi.

- Có đại ca là less, cả nhà đại ca là less.

- No, no, no cả nhà đại ca đều bình thường.

Phan Ngọc lắc lắc ngón tay trước mặt tôi rồi bỗng dưng con bé gi sát mặt nó vào mặt tôi khiến tôi căng thẳng. Tôi không đoán được lý do làm sao con bạn tôi lại dựa gần tới vậy.

- Làm. Làm sao? Đại ca cả ngày em bị căng thẳng lắm rồi. Trái tim bé bỏng của em sắp không chịu được rồi.

- Hạ Thảo, em cũng giấu kỹ thật. Em nói đại ca là ta đây nên xử lý em như thế nào đây?

Con bạn bẻ ngón tay rôm rốp, ánh mắt nguy hiểm nheo lại nhìn tôi. Tôi dựa sát vào sofa, cổ họng "ực" một tiếng, chuyện này là tôi đuối lý.

- Không phải em không muốn nói, chỉ là chuyện quá mất mặt, em không muốn nhắc lại.

- Chuyện lớn như vậy mà em giấu được, em giỏi, giỏi lắm.

Con bạn vờn ma trảo vào người tôi, tôi không sợ trời không sợ đất nhưng tôi có máu nhột trong người rất nặng, tôi cười khanh khách xin tha. Bạn đang đọc truyện được đăng trên dembuoncham.vn.

- Đại.. Ca.. Ha ha, em.. Xin.. Ha ha.. Lỗi, lần.. Ha ha.. Sau không dám nữa.. Haha. Em.. Đang.. Ha ha mang bầu.. Ha ha.

Con bạn tôi nghe vậy dừng tay ngay lập tức. Phải nha, bây giờ tôi có lá bùa là hai bảo bối đây này. Lợi ích thứ hai từ lần mang thai này và tất nhiên lợi ích thứ nhất chính là bữa tối đó.

Do mang thai mệt mỏi nên tôi ngồi nói chuyện một lúc đã buồn ngủ, Phan Ngọc ép tôi uống một ly sinh tố hoa quả to mới tha cho tôi đi gặp chu công.

Bạn đang đọc truyện *Con Yêu! Chúng Ta Chạy Trốn Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Tôi đang thấy đói bụng, nhìn thấy trên bàn ăn rất nhiều món ngon, sờ cái bụng đang kháng nghị đòi ăn, tôi nuốt nước bọt. Tôi vờn tay cầm con vịt quay bỏ vào miệng, lúc sắp cho vào đến nơi con vịt bỗng biến thành sống, mổ vào miệng tôi rồi bay đi. Tôi rất tức giận vờn tay tát "bốp" về phía con vịt.

- Con vịt thôi. Ai ui. Đau tay quá.

Tôi vờn tay còn lại về phía tay bị đau nhưng cái tay kia đang được ai đó nắm lấy và tôi cảm nhận tay mình đang bị ai đó vuốt ve. Ồ! Hóa ra con vịt quay chỉ là mơ thôi. Tên nào đang nắm tay chị thế? Ấm áp, mềm mại, uơn ướn, gì thế nhỉ?

Tôi cố gắng mở đôi mắt mông lung nhìn về phía bàn tay mình. Đập vào mắt tôi chính là khuôn mặt bị đỏ một bên của Quân Tiểu. Tôi nghiêng mình cố mở to mắt, thật sự vẫn muốn ngủ nữa, miệng lẩm bẩm:

- Không phải vẫn nằm mơ chứ? Sao Quân Tiểu lại có mặt ở đây nhỉ?

Tôi chép miệng quay lưng nhắm mắt ngủ tiếp, thôi, chỉ là mơ. Chu công, tôi tới đây! Ài, lý do gì mà người tôi bị lật quay lại thế? Ngay sau đó tôi thấy môi mình bị ai đó gặm, cái kiểu bị gặm này sao quen thế? Tôi giật mình tỉnh hẳn ngủ, lúc này Quân Tiểu đã buông tôi ra. Tôi thấy rất bức, nghiêng răng nghiêng lợi.

- Quân Tiểu!

Thấy tôi tỉnh dậy, Quân Tiểu có vẻ rất vui mừng, anh cầm lấy tay tôi đưa lên môi hôn. Hôn? Tôi nhìn xuống tay mình, nhìn cái mặt bị một bàn tay in trên mặt của anh, tôi khó hiểu hỏi?

- Sao anh lại ở đây? Ai đánh anh mà vẫn còn in tay trên mặt thế kia?

Tôi thấy động tác vuốt ve tay tôi của Quân Tiểu khựng lại, vẻ mặt cứng đờ của anh chỉ trong giây lát lại bình thường mỉm cười. Tự dưng, tôi nhớ tới giấc mơ vịt, lúc này dường như tôi có tát con vịt quay đưa tới mồm rồi còn bay đi. A, không phải tác giả cái tát trên mặt Quân Tiểu là tôi đấy chứ?

Tôi quay ra ngoài nhìn về phía cửa sổ, trời vẫn còn tối lắm. Bây giờ mới thấy trong phòng tôi, ngoại trừ ánh sáng của đèn ngủ thì không thấy đèn nào bật cả. Quân Tiểu đang ngồi cạnh giường ngủ của tôi, một tay anh vẫn nắm lấy bàn tay tôi vuốt ve. Tôi nhớ không nhầm thì cái tay đấy tôi dùng đánh vịt thôi, không phải, hình như là đánh mặt Quân Tiểu. Tôi ngồi bật dậy, sao tôi có thể để anh ta nắm tay lâu đến thế? Còn chưa định thần lại thì tôi nghe thấy giọng Quân Tiểu lo lắng giữ hai vai tôi lại.

- Cẩn thận, Hạ Thảo. Cẩn thận em bé. Em nằm ngủ tiếp đi, vẫn còn sớm lắm!

Nghe thấy Quân Tiểu nhắc về bọn nhỏ, lòng tôi mềm lại. Tôi cẩn thận ngồi dựa vào đầu giường. Sao tôi lại quên bọn chúng chứ? Bây giờ tôi phải hành động có suy nghĩ, không thể như lúc trước được. Tôi ngẩng đầu hỏi Quân Tiểu.

- Sao anh lại ở đây?

Quân Tiểu cẩn thận đỡ tôi dựa giường xong, anh cũng ngồi xuống bên cạnh không quên nắm tay tôi. Anh nhẹ nhàng vén mái tóc tôi cho gọn ra sau mới trả lời.

- Phan Ngọc mở cửa cho anh vào.

Nghe thấy câu trả lời của Quân Tiểu, tôi thấy khó hiểu: Chẳng lẽ anh quen con bạn tôi vậy sao? Không, tôi chắc chắn hai người không quen nhau, cùng lắm chỉ biết do lúc trước Quân Tiểu cầm thẻ sinh viên của tôi thôi. Tôi chơi thân với nó bao nhiêu năm, bạn nào của nó tôi cũng biết, thậm chí đứa cháu cách ba đời tôi còn biết nữa là.

Ngẫm nghĩ không ra lý do con bạn dẫn sói vào nhà, tôi bắt đầu đánh giá Quân Tiểu. Dưới ánh đèn ngủ trông anh rất đàn ông, trên người anh hôm nay mặc bộ quần áo thể thao thương hiệu Adidas. Bên trong anh mặc chiếc áo màu trắng, đường viền cổ áo phi hành đoàn và còng dài. Chi tiết ba sọc kéo dài từ vai xuống đến tay áo. Chiếc áo khoác anh mặc đi kèm với khóa kéo hai chiều đầy đủ và cổ áo đứng giúp mở rộng về ngoài sạch sẽ. Được làm bằng vải ba lỗ bằng cotton và polyester, nó có túi zip phía trước và còng có gân. Chiếc quần kết hợp với áo rất đúng gu thẩm mỹ, chứng tỏ anh là người sành về ăn mặc. Thất lưng có gắn đệm bảo vệ vận thoải mái. Túi tay Zip cung cấp lưu trữ an toàn của tất cả các đồ lặt vặt. Chi tiết ba sọc chạy xuống hai bên quần và logo nhãn hiệu ở hông trái. Dải gân ở còng. Chất liệu một trăm phần trăm polyester tái chế.

Tôi nhìn lên mặt anh, có phải do vừa ngủ dậy mà tôi cảm giác mặt anh rất nhu hòa. Tôi thấy tim mình đập mạnh và gấp gáp, cảm giác rất khác lạ, không thể nói rõ là vì sao?

Đang nghiêm túc đánh giá anh thì trán tôi đã bị đôi môi anh ấn nhẹ, giọng anh mềm dịu.

- Hạ Thảo. Cảm ơn em. Em vất vả rồi.

Gì thế? Sao lại cảm ơn tôi? Vất vả cái gì? Với vô số thắc mắc định bật ra khỏi miệng thì Quân Tiểu đã đưa tay sờ vào cái bụng nhỏ của tôi. Tôi rùng mình nhưng vẫn cảm thấy ấm áp. À, hóa ra là nói về bụng nhỏ. Tôi là mẹ chúng, tôi không thấy vất vả, tôi còn thấy hạnh phúc ý chứ. Tôi lắc đầu ra vẻ không sao.

- Em ngủ tiếp đi, anh ra xô pha ngủ. Mai chúng ta nói chuyện được không?

- Em tỉnh rồi, chưa muốn ngủ lại.

Bầu không khí im lặng, tôi không còn cảm thấy áp lực để trốn tránh anh như trước. Ngược lại, tôi lại thấy bình yên đến kỳ lạ. Tôi dựa đầu vào vai Quân Tiểu, anh giúp tôi có tư thế thoải mái.

- Em có cảm thấy mệt không? Các con có ngoan không?

Tôi bật cười trước câu hỏi của Quân Tiểu. Làm sao tôi biết chúng có ngoan không? Bây giờ chúng chỉ là những giọt máu đang hình thành thôi, còn một thì tất nhiên là có rồi. Nhìn thấy tôi cười mặt anh ngệt ra làm tôi lại thấy buồn cười hơn.

- Em hơi mệt chút. Chúng còn bé lắm, em làm sao biết chúng có ngoan không?

- Ừ, anh quên.

- Anh tin tưởng em vậy à? Anh không nghĩ đó không phải con anh? Em..

Không để tôi nói hết, Quân Tiểu đã hôn lên môi tôi rồi rời đi, chỉ là chuồn chuồn lướt nước thôi. Anh nhìn vào mắt tôi nhẹ giọng nói.

- Hạ Thảo, anh tin em. Lần sau không được nói những lời như thế.

Tôi ngạc nhiên nhìn anh, đây là người đã tin tôi vô điều kiện, tôi nói gì anh cũng tin. Trái tim tôi chưa bao giờ lỡ nhịp, lần này nó đã lỡ nhịp vì anh rồi. Tôi nhìn anh mỉm cười, gật đầu nhẹ. Chúng tôi cứ im lặng như vậy.

Một lúc sau tôi mông lung thấy buồn ngủ, tôi nhắm tịt mắt đi gặp chu công thì nghe loáng thoáng Quân Tiểu nói gì đó. Không kịp suy nghĩ tôi đã vâng một tiếng, rồi tôi bị Quân Tiểu ôm vào lòng thật chặt. Tôi không hiểu ra sao, đây đây người anh nói muốn ngủ. Cũng không biết tôi gặp chu công lúc nào.

Sáng ra, mở cửa phòng tôi thấy con bạn thân vắt chân chữ ngũ ngồi ở xô pha. Nhìn thấy tôi bước ra, ánh mắt nó ý vị thâm trường quét trên người làm tôi nổi cả da gà.

- Đại ca, có chuyện gì mau nói. Cái ánh mắt đó là sao vậy? Em bị dọa nổi da gà lên đây này.

Phan Ngọc không trả lời tôi, nó mỉm cười hắt hăm về phía nhà bếp. Tôi tò mò ngó vào xem thấy Quân Tiểu đang ở trong bếp múc cháo ra bát. Người thấy mùi cháo tôi lại vội vã chạy vào nhà vệ sinh. Ôi, không thể chịu nổi mùi này. Tôi đang đánh vật với bồn cầu thì Quân Tiểu đẩy cửa vào vỗ lưng cho tôi. Khi thấy đỡ hơn tôi định đi ra ngoài thì Quân Tiểu bỗng bế tôi lên như kiểu công chúa ôm khiến tôi kinh hoàng ôm chặt lấy anh. Vừa được đặt ngồi xuống xô pha tôi đã nghe giọng ghen ghét của con nhỏ bạn thân.

- Ài, đúng là người không biết hưởng phúc mà. Người ta đã dậy thật sớm đi chợ mua đồ nấu cháo cho lại không ăn được. Thôi vậy, đại ca đành mang cái phúc này đi chia sẻ với người khác vậy. Tiện thể không làm kỷ đà cán mũi hai người ăn ái. Thật là tức chết người mà, Đại ca còn không được Vũ Huân bế lần nào đâu.

Câu nói của Phan Ngọc khiến tôi ngượng đỏ mặt, tôi quay sang trừng Quân Tiểu thì thấy sắc mặt anh vẫn như thường. Tôi thầm nắn nót trong lòng: Da mặt dày.

Sau khi con bạn lải nhải xong, nó bung cả xoong đi luôn. Trước khi đi Phan Ngọc còn bảo đã xin công ty cho tôi nghỉ rồi và giao tôi lại cho Quân Tiểu.

Chúng tôi lại ra ngoài ăn sáng. Tôi cũng lấy làm lạ, ngoại trừ cháo bị phản ứng ra, món gì tôi cũng ăn được. No nê tôi được Quân Tiểu hộ tống về nhà.

- Hạ Thảo, mai chúng ta về xin phép ba mẹ cho kết hôn nhé?

- Sao gấp vậy anh?

Mặt tôi cứng đờ, giờ lại nói chuyện kết hôn? Có quá vội vã không? Quân Tiểu xoa đầu tôi mỉm cười.

- Bây giờ em trốn cũng không được rồi. Đêm qua em đã đồng ý rồi. Hai con sẽ giúp ba giữ mẹ lại phải không nào?

Vừa nói Quân Tiểu đã cúi xuống thì thầm với cái bụng tôi. Ồ nha, bây giờ có bầu rồi, không cưới thì bụng to thế, ba mẹ tôi sẽ mất mặt. Con tôi cũng cần có ba, với lại anh chu đáo thế tôi lại là người có lỗi thì phải.

Vậy là chúng tôi quyết định làm đám cưới nhanh chóng trong sự chúc phúc của mọi người. Ban đầu ba mẹ tôi cũng giận lắm nhưng do Quân Tiểu quỳ xuống xin lỗi và cầu hôn nên ông bà mới cho qua.

Ôi! Tôi có muốn thế đâu, tôi là bị dòng đời xô đẩy.

Thế nên đời đẩy tôi đến một cuộc lương duyên như vậy đây.

* * *

Vài năm sau, tôi đang ở trong nhà vệ sinh mất mớ to trừng trừng nhìn cái que hai vạch. Tôi hét lên khiến lũ chim đang đậu ngoài ban công cũng bay đi mất.

- Quân Tiểu. A a a a. Em muốn giết anh.

Tôi hằm hằm đi về phía phòng ngủ hai vợ chồng. Cái tên này, lần nào chúng tôi cũng dùng bao cao su, vậy hai vạch này ở đâu ra? Tôi mở cửa cái rầm bước vào, nhìn trên giường hai củ cái đang rúc vào lòng ba nó. Tôi cố trấn định nói với bọn nhỏ.

- Quân Ngọc, Quân Lỗi các con ra ngoài xíu, mẹ có chuyện cần nói với ba con.

Hai đứa lác đầu càng ôm chặt ba nó hơn, còn cái kẻ đầu sỏ đang chớp mắt vô tội nhìn tôi. Bốn năm trước tôi đã sinh thành công long phượng thai. Cả hai đứa đều chẳng có nét gì giống tôi cả, chúng giống Quân Tiểu như đúc. Quân Ngọc là chị, lại là con gái đầu lòng của chúng tôi. Trên mặt bé không có đôi mày kiếm của ba nó mà thay vào đó là đôi mày lá liễu cong cong của tôi, thể hiện rõ nét nữ tính, còn Quân Lỗi thì như một khuôn đúc với Quân Tiểu.

Số tôi đúng là khổ, mang thai chín tháng mười ngày đẻ ra, chẳng đứa nào giống tôi cả. Nhưng không phải vì thế mà tôi không yêu chúng, tôi yêu chúng gấp bội. Tôi cũng bị ám ảnh của lần sinh trước nên quyết định không sinh nữa thế mà cái hai vạch đang chênh ềnh trước mặt đây. Thật làm tôi tức điên lên được.

Quân Ngọc nhô đầu ra nhìn tôi lại nhìn ba nó và giọng bé Ngọc thỏ thẻ vang lên.

- Mẹ, con và Lỗi đều muốn có em giống chị Bông hàng xóm. Chúng con hỏi ông ngoại làm sao để ba mẹ có em. Ông ngoại bảo chỉ cần chúng con chọc thủng quả bóng đựng trong hộp bồ cát trên nóc tủ là được.

Tôi ngó người ra còn Quân Tiểu thì cười ngặt nghẽo rồi tiến lên ôm lấy tôi ngồi xuống nói.

- Ông ngoại tâm lý với bọn nhỏ ghê. Vợ lại vất vả rồi. Anh yêu vợ.

Bạn đang đọc truyện *Con Yêu! Chúng Ta Chạy Trốn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Phiên ngoại Quân Tiểu

Tôi là Quân Tiểu, tôi sinh ra trong một gia đình thương gia. Từ nhỏ, tôi luôn ở với ông bà nội ở Đà Lạt. Ba mẹ tôi luôn rất bận, tôi không biết họ bận gì mà luôn không có thời gian cho tôi? Năm tôi mười năm tuổi, ông bà nội mất hết nên tôi được họ đón ra Hà Nội sống cùng. Hàng ngày tôi đi học và về nhà cô đọc với bốn bức tường, ba mẹ tôi vẫn luôn bận rộn như vậy.

Vì luôn sống xa cách ba mẹ nên tôi luôn nhìn những ai được ba mẹ đưa đón với ánh mắt hâm mộ. Tôi cũng khao khát được ôm trong vòng tay của mẹ, được chỉ dạy của ba như những đứa trẻ khác mà không phải tự mày mò học hỏi.

Tôi vẫn hay ngồi trong công viên, nhìn và hâm mộ những đứa trẻ được ba mẹ dắt đi chơi, nói cười vui vẻ. Ba mẹ tôi chỉ biết đến công việc, tối về muộn sáng lại đi sớm, hết tháng họ ném cho tôi cả cục tiền bảo muốn mua gì thì mua. Đường như đó chỉ là trách nhiệm mà tôi không phải con trai họ. Tôi tự

học cách tự lập vậy.

Hôm nay cũng như mọi khi tôi ngồi nhìn mọi người ngơ ngẩn thì nghe thấy một bé gái thắc mắc với ba mẹ.

- Mẹ ơi, sao anh kia ngồi buồn thế?

- Anh đang suy nghĩ mà con.

- Sao anh chỉ đi một mình, ba mẹ anh ấy đâu rồi?

- Con gái, nếu con muốn biết có thể hỏi anh ấy.

- Dạ.

Tôi nghe thấy tiếng bước chân nhẹ chạy về phía tôi, tôi quay đi giả vờ không biết, cô bé tới giật nhẹ tay áo tôi, cất giọng trẻ con ngây thơ hỏi.

- Anh đẹp trai, sao anh ngồi đây một mình? Ba mẹ anh đâu?

Tôi cúi xuống nhìn tay áo mình và cô bé. Trước mặt tôi là bé gái khoảng sáu tuổi, cô bé có khuôn mặt phúng phính, mắt to đen láy giống như một lolita dễ thương. Em mặc chiếc váy màu vàng nhạt, đầu tết hai bím tóc nhỏ đang ngẩng đầu chớp to đôi mắt chờ tôi trả lời. Lòng tôi thấy mềm nhũn, ảm áp. Kể từ khi ông bà nội tôi mất đã lâu rồi không có ai quan tâm, hỏi han tôi. Tôi cũng không biết vì sao bản thân lại có cảm tình với em. Trước nay tôi rất ít tiếp xúc với người khác, em cho tôi cảm giác bình an đến lạ. Không tự chủ được tôi phớt nhẹ giọng trả lời em.

- Vì ba mẹ anh bận nên anh ở đây một mình.

- Anh có buồn không?

- Có, anh cũng muốn họ đưa anh đi chơi giống với ba mẹ em vậy. Nhưng họ quá bận đến nỗi chưa có thời gian đưa anh đi. Hôm nay là sinh nhật anh, vậy mà họ cũng chẳng nhớ.

Cô bé nhỏ nghiêng đầu suy ngẫm nhìn tôi, bỗng em nhoẻn cười, nụ cười tươi ấy khiến rất nhiều năm sau tôi vẫn luôn nhớ.

- Em chúc mừng sinh nhật anh nha. Ba mẹ anh cũng thật đáng thương, họ không có thời gian để đi chơi nữa. Nếu ba mẹ anh không đưa anh đi chơi được vậy anh có thể tới chỗ họ chơi không?

Câu hỏi ngây thơ của em khiến tôi bừng tỉnh: Đúng vậy, sao tôi lại không nghĩ ra? Ba mẹ tôi bận vậy chắc do công việc quá nhiều. Nếu tôi đến với họ, chắc ba mẹ sẽ vui lắm. Tôi nhìn cô bé đầy cảm kích, mỉm cười nhìn em.

- Cảm ơn em gái bé nhỏ. Em đã cho tôi lời khuyên bổ ích, giúp tôi giải quyết vấn đề rõ ràng.

Chắc do còn quá bé nên không hiểu câu nói của tôi, em chỉ mỉm cười nhìn tôi và nói tôi cười lên nhìn rất đẹp. Trong lúc chúng tôi nói chuyện, ba mẹ em vẫn đứng ngoài quan sát, thấy con gái đã giải được thắc mắc nên gọi cô bé đi chơi tiếp. Em vẫy tay chào tôi đi theo ba mẹ. Nhìn theo bóng lưng gần khuất của họ tôi lăm bắm trong miệng tên của em "Hạ Thảo". Rất nhiều năm về sau khi chúng tôi đã là vợ chồng, suy nghĩ lại tôi và vợ gặp nhau là duyên phận.

Nghe lời nói của em, tôi đứng dậy và đi về phía công ty ba mẹ tôi, bắt đầu cuộc hành trình tạo dựng gia đình hạnh phúc. Ngoại trừ đến trường, tôi luôn có mặt ở công ty cùng ba mẹ tôi. Lúc đầu họ ngạc nhiên sững sờ, dần dần sự xuất hiện nhiều của tôi ở công ty khiến họ đã nhận ra họ còn có đứa con trai đã bị lãng quên. Họ đã thay đổi từ từ và chúng tôi đã giống với những gia đình bình thường.

Thình thoảng tôi lại ra công viên cũ hi vọng gặp lại cô bé đáng yêu kia, nhưng tôi chưa từng gặp lại em. Năm tôi học đại học năm thứ ba, tôi bắt đầu tiếp nhận công ty của ba. Guồng quay học tập cùng công việc đã cuốn lấy bản thân tôi, tôi vẫn nhớ mãi ánh mắt đen láy và nụ cười của em.

Tôi gặp lại em có lẽ là năm em học lớp mười, hôm đó là ngày ba tôi quyết định lui về ở ẩn và trao lại toàn công ty cho tôi, lúc tôi đang bước chân từ ô tô đi vào bữa tiệc thì bị va chạm bởi một chiếc xe đạp. Tôi định thần lại nhìn em và cô bạn thân đang dìu nhau đứng dậy. Em vội vàng xin lỗi tôi. Tôi thấy sự lúng túng của em nhưng tôi lại không quan tâm. Đến lúc cô bạn gọi tên em tôi mới sững sờ nhìn lại.

Hạ Thảo, cái tên đã lâu không được nghe, tôi quan sát em và nhận ra vẫn còn bóng dáng ngày bé. Tôi nghĩ gặp em đã là duyên phận. Tôi định mở miệng làm quen thì cô bạn em thúc giục vì hai đứa đi học cũng quá muộn. Em xin lỗi rồi rít rồi vội đạp xe đi trong sự ngơ ngẩn chưa kịp hỏi thăm của tôi.

Vì bữa tiệc sắp bắt đầu nên tôi cũng vội vã vào khách sạn, chỉ vì sự lơ đãng của tôi mà phải sáu năm sau tôi mới gặp lại em, cô bé con ngây thơ năm nào.

Khi tôi đến thành phố biển bàn chuyện làm ăn, tôi lại nhìn thấy em và đám bạn đi xả stress đời sinh viên. Tôi vẫn nhìn thấy nụ cười ngây thơ ngày bé của em, sự vui vẻ của em cũng đã cảm nhiễm tôi. Qua tìm hiểu tôi biết em chưa từng yêu ai, điều đó khiến tôi vui rạo rức. Tôi chọn phòng khách sạn cạnh phòng em, tôi thầm nghĩ, có lẽ đã đến lúc tôi theo đuổi em.

Hôm đó, tôi có hẹn với một đối tác làm ăn đã lâu của công ty. Giám đốc công ty này cũng là bạn của ba tôi. Điều đáng nói hôm đó chính là đối tác này lại dẫn theo con gái, và đã quyết định giao toàn quyền công ty cho con gái. Ông cũng biết tôi chưa có người yêu nên muốn dẫn mối. Đáng tiếc ông không biết rằng tôi đã biết cô này từ lâu, tôi đã gặp cô ta cùng một người đàn ông vào khách sạn. Vì xã giao tôi cố ngồi ăn cơm cùng, được một nửa tôi vào

nhà vệ sinh vì bị đổ một ít rượu lên áo.

Trong suốt buổi tối đó tôi uống rất ít rượu, tửu lượng của tôi khá tốt, tôi cảm thấy không ổn lúc tôi uống ly rượu cuối. Nhận ra có sự sắp đặt âm mưu, tôi nhanh chóng đứng dậy rồi đi trong sự níu kéo của hai ba con họ. Tôi lao ra ngoài vội vã leo lên taxi, cô gái cũng vội leo lên nhưng tôi đẩy cô ta xuống và giục tài xế chờ đi. Tôi cảm thấy ghê tởm, không nghĩ ba con họ lại dùng biện pháp như bản này để đặt bẫy tôi, cũng may tôi đủ cảnh giác nên uống rất ít.

Ngồi trên xe tôi cảm thấy choáng váng, trước khi kịp hôn mê tôi đưa cho tài xế năm trăm nghìn và nhờ anh ta đưa vào tận phòng khách sạn cũng dặn nhân viên khách sạn không cho phép ai lên phòng tôi. Cũng may anh tài xế tốt bụng đưa tôi về tận nơi mà không lấy thêm cái gì. Tôi không nhớ mình hôn mê bao lâu. Lúc nửa đêm tôi có cảm giác ai đó đạp nhẹ lên người mình.

Không hiểu sao tôi thấy người rất nóng, tôi cảm nhận ra nguồn nhiệt và mùi hương làm tôi cảm thấy dễ chịu. Mùi hương thơm nhẹ vào chóp mũi khiến tôi chỉ muốn hít hà ôm ấp lấy, tôi quơ tay về phía nguồn hương. Không hiểu sao nó khiến tôi mê đắm, theo bản năng của đàn ông tôi muốn ôm chặt lấy. Tôi cũng không biết bản thân đã thủ tính đi làm tình với người tôi còn không mở mắt thấy, mặc cho sự phản kháng của em. Sau khi phát tiết xong tôi lăn ra ngủ mê man mà không biết tôi lại bỏ lỡ em thêm một thời gian nữa.

Sáng tôi tỉnh dậy và dần nhớ ra hành động thủ tính của mình, tôi bật dậy nhìn quanh. Căn phòng ngoài sự lộn xộn cùng với mùi hoan ái ra thì chẳng có ai, tôi day huyệt thái dương cố nghĩ tới người con gái đã lấy mất đời trai của tôi. Chẳng lẽ là con gái đối tác? Không có câu trả lời, tôi đứng dậy mặc quần áo và dọn dẹp sơ qua mớ lộn xộn. Nhìn thấy vết máu trên giường tôi ngẩn ngơ, người con gái cùng tôi cũng là lần đầu tiên? Làm sao có thể? Tôi cau mày suy nghĩ xem là ai?

Tôi nhặt được thẻ sinh viên của em dưới chân giường, chắc do vội vã nên vô ý làm rơi. Thẻ ở đây, có phải chứng minh người con gái cùng tôi tối qua là em phải không, Hạ Thảo? Tôi nắm chặt thẻ sinh viên của em nhanh chóng gõ cửa phòng nhưng không thấy ai mở cửa cả, thử chọt vịn cửa thấy khóa bên ngoài. Lòng tôi chùng xuống, chẳng lẽ em đã trả phòng. Tôi đã làm gì với em thẻ này? Liệu em có vượt qua được cú sốc này không? Tôi tự nhủ tìm được em và sẽ làm em hạnh phúc. Hạ Thảo, em không cần có việc gì?

Tôi xuống hỏi tiếp tân khách sạn thì được biết em đã về từ sớm với chuyến xe đầu tiên nhưng các bạn học của em vẫn ở lại đến chiều mới về. Tôi vội vã chạy đi tìm nhóm bạn em và hỏi về em, chỉ tiếc cô bạn thân của em bảo hộ em như gà mẹ vậy, nói thế nào cũng không cho tôi số điện thoại và địa chỉ nhà của em. Tôi đã phải theo cô bé đó về Đà Lạt thăm người thân rồi ra Hà Nội.

Không có cách nào, tôi phải theo dõi bạn thân em, vậy mà hơn một tuần sau tôi mới gặp lại em. Em đã không thừa nhận chuyện xảy ra hôm đó với tôi. Em trốn tôi, nhưng lần này, tôi không thể dễ mất em.

Tôi đã đến nhà em đường đột để gặp em và bố mẹ em, Tôi rất mừng vì đã để lại ấn tượng tốt với bố mẹ vợ tương lai. Họ tưởng chúng tôi yêu nhau nên đã để lại không gian cho tôi và em. Em rất kháng cự sự tiếp xúc thân mật của tôi, không hề gì, tôi sẽ để em làm quen với chúng. Chuyện thân mật nhất chúng tôi đã làm, những cử chỉ nhỏ kia có là gì đâu. Tôi đã xác định em là vợ tôi rồi.

Tôi phải vòng vo nhiều lần mới dụ được em thừa nhận chuyện đêm đó, em đã giận quá đến mức đuổi tôi ra khỏi nhà. Cuối cùng tôi quyết định cho em thời gian.

Tôi không ngờ chỉ để chạy trốn tôi, em đã rời Hà Nội vào Nha Trang, lúc tôi nhận được tin đã vội vã chạy ra sân bay mà không kịp. Tôi tức giận bản thân đã quá nóng vội khiến em phải chạy trốn như vậy.

Suy nghĩ thật lâu tôi quyết định chiếm trái tim em dần dần, cải tạo cái thần kinh thô của em. Nhờ mối quan hệ tìm hiểu tôi biết em đang làm cho công ty của bạn tôi. Tôi mỉm cười: Thật là trời cũng giúp tôi mà. Hàng ngày vào buổi sáng và tối tôi đều nhắn tin hỏi thăm em, ngày đầu tiên đi làm của em tôi tặng một bó hoa hồng Lavender. Mỗi ngày tôi đều tự tay viết một tấm thiệp gửi kèm một bông hồng.

Sự cố gắng của tôi đã làm trái tim em dần ấm lại, thi thoảng em cũng trả lời tôi, lúc tôi quá nhớ em đã gọi điện, chỉ để nghe giọng nói của em. Thật sự nhiều lúc nhớ em đến phát điên, chỉ muốn bay vào trong đó vác em về làm vợ luôn thôi. Nhưng tôi biết dục tốc bất đạt nên cố chịu đựng, lúc nào không chịu được tôi bay vào trong đó chỉ để đứng từ xa nhìn em cười là đủ.

Cơ hội tới với tôi khi tôi nghe tin em mang bầu, con của chúng tôi. Khỏi phải nói tôi đã mừng như điên thế nào? Tôi nhanh chóng phóng xe từ Đà Lạt xuống Nha Trang ngay trong đêm. Đứng trước căn hộ em ở tôi không do dự nhấn chuông, cô bạn em ra mở cửa, tôi cảm kích lắm, không nghĩ tới người khó tính như bạn em lại tâm lý vậy?

Bước vào phòng ngủ, tôi nhìn gương mặt mệt mỏi của em, tôi đau xót lắm. Tôi nhẹ nhàng đặt tay lên bụng em, nơi có hai thiên thần nhỏ của chúng tôi. Nhìn em ngủ say an tĩnh đến lạ, không kiềm được tôi cúi xuống hôn em. Chỉ không ngờ tôi vừa trộm hương xong đã bị em tát "bốp" vào mặt đau điếng. Tưởng em tỉnh ngủ nhìn thấy tôi nên tức giận, hóa ra đó là ngủ mơ ăn vẹt quay của em, tôi lãnh cái tát thật oan ức mà.

Tôi đau lòng thấy em đánh tôi xong bị đau tay, tôi cầm lên nhìn thấy bàn tay nhỏ đã bị đỏ. Cầm bàn tay em hôn và xoa bóp nhẹ cho đỡ đau thì không ngờ em tỉnh dậy. Em đã không còn kháng cự tôi như trước, tôi vừa dụ dỗ vừa áp bức cuối cùng cũng nhận được sự đồng ý kết hôn của em.

Tôi đưa em ra Hà Nội, trước mặt bố mẹ em tôi quỳ xuống thừa nhận sai lầm của bản thân và xin phép họ cho chúng tôi kết hôn. Khỏi phải nói họ đã ngạc nhiên đến cỡ nào, cuối cùng tôi cũng được phép cưới con gái họ về làm vợ.

Hôm cưới nhìn thấy em mặc chiếc váy trắng tinh khôi bước vào lễ đường, tôi mỉm cười hạnh phúc tự hứa với lòng sẽ yêu thương em gấp bội, vợ tôi - người tôi thầm để ý lúc nhỏ. Em sinh cho tôi một đôi trai gái khiến ba mẹ hai bên mừng rỡ không thôi, gia đình nhỏ của chúng tôi luôn đầy ắp tiếng cười.

Để tiện đi làm của vợ chúng tôi thường xuyên ở nhà vợ hơn ở nhà mình. Một hôm lúc ngủ trưa dậy, tôi khát nước, định xuống nhà uống nước. Đi qua

phòng ngủ ba mẹ vợ thấy hai con đang lủi rủ hỏi ông.

- Ông ngoại, sao mẹ con mãi không sinh em cho chúng con chơi thế? – Tiếng Quân Ngọc vang lên.

- Chắc sắp rồi! - Tiếng ba vợ tôi nói.

- Bạn Minh có em từ tét rồi. Sao mẹ con mãi không sinh thế? – Quân Lỗi khó chịu lên tiếng.

- Muốn mẹ cháu có em thì các cháu phải làm thế này.. - Tiếng ba vợ thì thầm.

Tôi cố nghiêng tai lắng nghe bí mật của ba ông cháu nhưng không nghe thấy gì, tôi đành đi xuống và cẩn thận quan tâm hành động của tụi nhỏ hơn. Tôi thấy chúng thỉnh thoảng tiến vào phòng tôi ôm hộp bao cao su sang phòng ba vợ tôi, một lúc sau lại thấy bê trở về. Tôi nghĩ ngờ nên mở ra xem, a, bí mật của ba ông cháu là chộc thùng bao cao su của tôi. Ài, ba vợ già rồi mà không kính, sao ông có thể dạy hư bọn nhỏ vậy chứ.

Một buổi sáng, tiếng thét kinh thiên của vợ tôi vang lên, tôi biết vợ tôi dính bầu, tôi đã nhắm tính ngày đi cả của vợ ghé thăm chu đáo, nó ảnh hưởng đến tính phúc lâm chồng của tôi mà.

Các con tôi nhanh chóng chạy vào phòng rúc trong ngực tôi, vợ tôi vào nhà nhìn thấy hai đứa nhỏ thì sững sốt bắt đầu dụ dỗ cho chúng ra ngoài. Bọn trẻ không chịu ra ngoài và đã vô tình tiết lộ quân sự ba vợ tôi ra. Nhìn vẻ mặt mướp đắng của vợ mà tôi buồn cười, tất nhiên kế hoạch của ba vợ không có sự dung túng của tôi là không thực hiện được.

Hơn nửa năm sau vợ tôi lại cho một trai gái nữa ra đời. Gia đình sáu người chúng tôi đã luôn hạnh phúc như vậy. Một hôm tôi lỡ miệng kể cho vợ nghe hồi nhỏ tôi gặp vợ lần đầu tiên và những lần sau, tôi thấy ánh mắt vợ nhìn tôi quái dị và phun ra một câu.

- Anh là kẻ biến thái, lúc em sáu tuổi anh đã đánh chủ ý lên em rồi.

Tôi nghĩ không có gì, ai ngờ tới hôm sau về nhà đã vườn không nhà trống, bố mẹ hai bên đều không biết vợ tôi đi đâu. Tôi đành phải sắp xếp công việc và đuổi theo bước chân của năm mẹ con. Tôi lằm bằm.

- Hạ Thảo, em trốn cũng không thoát khỏi anh đâu.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Con Yêu! Chúng Ta Chạy Trốn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.